

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
ΘΙΟΤ
ΜΕΛΗ
PRAEFIXO COMMENTARIO
ET
VARIANT. LECT.

ΠΑΡΜΑΕ
IN AEDIBVS PALATINIS
1791

Biblioth.
Acad. n.
Dorpat.

4-II A

2681

i 1663438x

AD . VIRVM
AMPLISSIMVM
IOS. NIC. AZARA
CELTIDERVVM
EQVITEM
ORDINIS . NOBILISSIMI
CAROLO . III
INSTITVTI
STATVS . A . CONSILIIS

CAROLI · IV

HISPANIARVM · REGIS

ORATOREM

APVD

ROMANVM · PONTIFICEM

I. B. BODONIVS

R. CATH. TYPOGRAPHVS

ET · R. PARM. TYPOGR.

PRÆF.

COMMENTARIJ

C A P V T I.

VIR AMPLISSIME!

Postquam datis ad me humanissimis tuis literis intellexi, Theocritea carmina novis a me cussis graecis characteribus edita, politiorum literarum cultoribus, tibi que imprimis haud displicuisse, deo apud memet ipsum con-

stitui. Primum quidem de
ipsis characteribus, expo-
liendis, perficiendisque co-
gitavi, ne illorum species
atque structura aut exilita-
te linearum, aut flexibus
minus eleganter obliquatis,
nonnihil abnormes videren-
tur; idque mihi eo consilio
faciendum putavi, ut quae
imposterum ex nostro typo-
graphico graece prodirent,
praeclara cum absolute
impressa in manus hominum
devenirent. Itaque novam
Graecorum characterum se-
riem, eorumque chalybeas

formas, matrices ex aere norico, typos ex stibio apparavi, atque confeci; quibus eo confidentius impraesentiarum usus sum, quod eorum specimen, ad te in antecessum transmissum, plurimum probaveris. Hoc a me exantlato labore, diu multumque volutabam animo, quod nam graecanicum opus primo loco praelo mandarem. Dumque in eo essem, menti succurrit quod ab Horatio dictum accepimus:

*Nec si quid olim lussit
Anacreon delevit actus...*

Et sane nihil umquam e
 mortalium animis exurere
 potuit poeseos Anacreontear
 excellentiam, harmoniam,
 venustatem, lepores, quan-
 doquidem melligenae illius
 cantiones, et bellissima o-
 daria nullo non tempore a-
 vidissime conquisita, sedu-
 lo perlecta, in diversas lin-
 guas conversa, et identidem
 apud cultiores nationes re-
 cusa fuerint. Igitur ratus
 enim rem viris graece do-
 ctis, tibiue inter eos do-
 ctissimo pergratam me fa-
 cturum, si nitidissimis, no-

visque characteribus Parmas-
ni typographi lyrica Ana-
creontis carmina in lucem
rursum emitterem.

Vt autem Spartam hanc
aliqua cum laude adornarem,
te unum, vir praestantissi-
me, in consilium adhibui;
nam quum et ingenii acie,
et doctrinae abundantia, et
exquisitissima diiudicandi
ratione tantopere valeas, ro-
gavi, ut quid a me prae-
stari oporteret, ediceres. Pro
ea autem, qua mecum uti
assoles, benevolentia, hu-
manitateque, primum mihi

auctor fuisti, ut Anacreontis odarum exemplar castigatissimum deligerem, cuius textui presso pede insisterem; ideoque editionem, quam celeberrimus Henricus Stephanus Lutetiae Parisiorum curaverat anno 1554 cæteris a me anteferri iussisti; quandoquidem ab his qui in hisce studiis sapienter graecantur, omnium immaculatissima habetur. Quid ni dicto parerem, quum sis et mei amantissimus, et graece scientissimus? Hæc ergo in hoc libello for-

mas literarum exemplari Parisiensi omnino assimiles, et, nisi me fallit animus, habes ipsissimos Stephani senioris characteres. Utinam vero eam nactus essem sapientiam, exultamque scribendi rationem, qua adeo inclauit magnus ille doctae nostrae artis opifex! Profecto si quid post tot illustrium hominum studia adhuc in Anacreonte incorrectum vidissem, pro virili allaborassem, ut ad castigatam lectionem revocarem. At quoniam ab illius ingenio, et eruditione me

plurimum sentio abesse, ne-
vis emendationibus tempe-
rabo, et illud potius mihi
sumo, quod praestitutum,
usitatumque video ab hisce
philologis, qui veteres scri-
ptores edendos susceperunt:
utque illis mos est, aliquid
proloquar de nostri poetae
genere, aetate, indole, scri-
ptis, summoque eius fato.

CAPUT II.

Noveris, Nicolae eruditissime, permulta in hoc descriptionis genere incerta, dubia, obscura adhuc iacere, quandoquidem repeti, deducique necesse est a temporibus, quae a nostris immenso disiunguntur intervallo; quo sit, ut omnem dubitationem sustolli opus sit, eaque idoneis testibus firmari: possem quidem gestorum Anacreontis narrationem excerpere vel a Tane-

guido Fabro, qui de Graecorum poetarum ingenio, doctrinaque latine scripsit (1), vel a Laurentio Crasso, domo Neapoli, qui idem argumentum italice versavit (2). Sed quum ad te perscribam, res mihi est multo accuratius, eruditiusque

(1) *Vitae poetarum graecorum ex Gallico. In tomo x Thes. antiq. grae. Gronovii.*

(2) *Storia de' poeti greci di Lorenzo Crasso conte di Pianura fol. Napoli 1678 presso il Bulifone.*

enarranda; nihil enim nisi summa elaboratum industria tibi solet probari. Historiam itaque a capite relexo: et primo aio, nostrum vatem claris, et generosis natalibus editum fuisse, si Platoni fides, qui in *Charmide* Anacreontem Solonis cognatum facit. At illud minime certum, probatumque tenemus, quo revera patre progenitus fuerit Teius cantor. Porro Suidae aetate homines in diversas scindebantur opiniones; alii enim Anacreontis patrem fuisse Eu-

melum affirmabant, alii Aristocritum, alii Schitium, alii Parthenium, matrem vero Metiam. Hunc posteriori libenter assentior opinioni, huic quippe suffragatur vetus distichon in *Herologio*.

Παρθενιοιο πατροσελυσρο;
ποις Ηετις τε

Ην αρα Μελπομενος Τηιο;
Αρακρεων.

Illud etiam in ancipiti versari video, quo reapse tempore in vitam venerit; aetas namque portae a nonnullis consignatur olympiadi LXII quum Samo, insu-

lae maris Icarii, imperaret
 Polycrates. In aliam plerique
 abeunt sententiam, nempe
 aiunt hunc inter graecos
 amatoriae poeseos auctorem
 vixisse olympiade XXV,
 Cambysae, et Darii temporibus,
 quum Hipparchus, Pisistrati F. ob suam in doctos
 homines propensionem, ac
 liberalitatem, hunc Camoenarum
 alumnus Athenas accivit,
 navi pentecontere advehi
 fecit, peramanter excepit,
 et quavis benevolentiae
 significatione prosequutus
 est. O perbeata tem-

pora, quibus literis, ac literatis id genus praemia, atque decora a Regibus deferrebantur! Ita eorum nomina publicis consignata tabulis, ac monimentis, ad seculam venerunt aetatem (1).

Quoniamque in hunc locum mea deducta est oratio, haud praetermittam dicere quod Anacreonti ma-

(1) De Anacreonte adisis *Marmora Arundelliana* editionis Humphridi Prideaux, eiusque notas ad *Marmor I* pag. 429.

45
guae vertendum laudi est, quodque literis proditum legitur apud Platonicum philosophum Maximum Tyrium, nempe vicicium Tei cantorem de Polycrate, aequae ac de Samiis praeclare promeritum fuisse; namque tyrannum, ira succendi facilem, dulcissimis suis iambis, atque modis sedabat, populisque miriorem reddebat (1). Illud praeterea ac-

(1) *Dissertatione* 37 *ed.*
Londin. 1740, apud Societ.
ad literas promovendas.

cidit Anacreonti perhonorificum, quod impavidum appetiverint seditiosorum hominum machinationes. Namque inter infortunia, dirasque calamitates, quibus affliguntur, ac divexantur hominum societates, recensenda sunt civiles turbæ, quas aliquando ciere solent incolæ pessimi, quorum nequitia infinita mala civibus importat, quandoque etiam ad emigrationem illos inducit. Sic tumultus ab Histieo conflati Teios omnes patriis terris excedere, et Abderam,

Thraciae urbem, sese recipere coegerunt; unde illud penes Grecos effatum Ἀβδηρῶν καὶ τῆς Τηρῶ ἀποικία. In qua Teiorum colonia procul dubio fuerat Anacreon. Quid vero hic Abderae gesserit, praeter lusus eroticos et iambos, nec, si Oedipus forem, divinavero. Vnum tamen compertum, exploratumque reor, laetum Abderae caelum existitisse, aerem salubrem, incolas poeticæ, et musicae deditissimos, carmina in compitis, ac plateis recitare, atque etiam histrioniam

agere consuevisse; eam urbem praeterea tulisse Democritum physicum, Protagoram, Anaxagoram, aliosque ingeniosos homines, doctosque scriptores. Illud ergo mihi simillimum vero videtur, Teium poetam illectum optima caeli temperie, incolarum festivitate, et, quod illi perplacere debuerat, venustis, lepidisque moribus, reliquum vitae in ea civitate transegisse.

CAPVT III.

Plerique eorum, qui veteris poeticæ historiae fastos non satis accurate dispi-
ciunt, in eam delabuntur errorem, ut credant, atque
affirment, Anacreonta misere arsisse Sapphus amore.
Sed pugnat aperte ratio tem-
porum, quibus vixisse tra-
duntur. Nam, quemadmo-
dum iam monui, tates vi-
tam agebat sub Polycrate,
et Cyro, Lesbia vero poc-
tria, quæ soror addita Mu-

ais dicebatur , vixit sub Alyate Craesi filio . Nec ullum peti poterit argumentum ad erroris excusationem ex testimonio Hermesianactis Colophonii poetae , qui ut vatem , et poetriam aetate superares faceret , eos in theatrum induxit colloquentes . Licet huic fabulari scriptori id genus commenta somniare , sed interest veritatis historicae amatorem ea omnino expungere . Adendum Athenaci locus praefixus *Iambis dimetris* , quos Anacreon fingitur scripsisse

ad Sapphonem cum eiusdem
responso, iterum evvulgatus
a Iohanne Christophoro
VVolffio (1).

Locus hic, qui est de Anacreontis moribus, paullo
latius a me explicari postulat. Non is profecto sum,
qui hunc vatem quavis turpissimae salacitatis nota ve-

(1) In libro, cui titulus
Sapphus fragmenta et elogia, quae quot in auctoribus antiquis graecis, et latinis reperiuntur. In 4 Londini 1733.

lim liberare, sed aio, assermoque, perditae pudicitiae hominem nequaquam habitum fuisse. Audiatur prima virtutis, honestatisque magister Plato, qui in *Phaedro* (1) ut Sappho *formosam*, sic Anacreontem *sapientem* vocat. Quid hac appellatione significare velit Plato, intelligi potest ex ipsius dialogo, qui *Philebus* inscribitur, ubi ait hominem sapientem voluptatem aver-

(1) *Opp. tom. ii editio-
nis H. Stephani.*

sari, atque compescere solere (1). Qui ergo fieri potuisset, ut scriptor philosophus, et veri amator nostrum poetam insipientum numerum retulisset, si revera hoc crimine laborasset? Haec, quae raptim Plauto dixit, fusiore oratione declarat Aelianus, cognomento Μελεγκωσσος, in *varia historia* (2). Verba ap-

(1) *Memorat. edit.*

(2) *L. ix c. 4 interp. Iusto Vulteio edit. Lugd. Batav. 1731.*

ρονο: Μη γὰρ τις ὑμῖν δια-
 βυλλετω πρὸς Θεῶν τὸν ποιη-
 τὴν τὸν Τῆιον, μηδ' ἀκολα-
 στον εἶναι λεγέτω. *Neque*
enim criminetur mihi quis-
piam, per Deos, Teium poe-
tam, nec eum intemperan-
tem dicat. Vides ut praecla-
 rus historicus, et frugi ho-
 mo subirascitur his, qui
 Anacreonti obloquuntur.

Animadverti saepenumere
 esse tamen Anacreontis
 vituperatores, qui aiunt i-
 psamet Teii poetae carmi-
 na eum petulantiae insimu-
 lare. Ex his est Athenaeus

(1), qui scriptum reliquit:
 Ατοπος ο Ανακρεων ο πασαν
 αυτου την ποιησιν εξαρτη-
 σας μεθης. *Improbis Ana-*
creon, qui universam poe-
siam suam ebrietatis mentione
contextuit. Quid quod om-
 nium voce, ac praedicatio-
 ne, et voluptati, et vino
 indulgere diceretur? Est a-
 pud Pausaniam lib. I. sive
 attica (2) narratio, qua du-
 plex criminatio poetae as-

(1) *Deipnosoph. lib. x cap.*
vii edit. Casauboni.

(2) *Pausania l. i cap. xxv*

fertur; nimirum ubi statuæ,
 quæ in arce Athenarum erant,
 describuntur, de Anacreonte,
 eiusque simulacro ibidem posito dicitur:
 Ανακρεων ο Τηιος πρωτος
 μετα Σαπφω την Λεσβιαν τα
 πολλα ον εγραψεν ερωτικα
 ποιησας· και οι το σχημα
 εστιν, οιον αδοντος αν εν
 μεθη γενοιτο ανθρωπου. *Anacreon Teius, qui primus*
post Lesbiam Sappho magnam
partem carminum suorum in

interprete Kühnio editionis
Lipsiæ 1696.

exprimendis amoribus consumpsit. Habitus eius est veluti hominis per ebrietatem cantantis. Non eo inficias carmina luinsce vatis erotica esse, et vinosa; fatendum tamen omnia dici verhis non turpibus, nec obscenis, sed verecundis, et honestis, quae nemini aures pudicas temere offendant, neque lectorum ora rubore suffundant, ut lasciva Ovidii ars, Catullique elegi leves (1).

(1) *Videsis praef. Ioh. Fr.*

Age vero, doctissime, et
 suavissime Azara, et quod
 in hac disceptatione reli-
 quum potest esse, amice
 pensitemus. Summus nostra
 aetate inter Italos philolo-
 gus, gymnasiique Patavini
 politiorum literarum pro-
 fessor Iohannes Antonius
 Vulpus in eximio opere *De
 utilitate poëticae* cap. XI,
 hoc ipsum disputat, rem-
 que totam ita definit. » Quis

*Fischeri ad Anacreontem e-
 ditionis Lipsiae 1752, de
 qua edit. dicam inferius.*

» omnium credat Teium A-
 » naercontem sapientem vi-
 » rum, et aetate proVectum
 » semper de suis amoribus
 » loqui? Poeta ille ita lu-
 » dere, atque in argumen-
 » to ficto versari, ut incun-
 » dum *Ἀρροαμα* convivio
 » pararet, quod sane longe
 » vero simillimum est. Quis
 » item existimet eundem
 » perpetuo ebriosum fuisse,
 » quemadmodum eius car-
 » mina praeseferunt? Nemo
 » certe qui sapiat. Nonne
 » quod Ovidius, *Tristium*
 » lib. II, de se ipso cecit-

n nit, de Anacreonte dici
n poterit?

*Magnaue pars operum menda-
dax, et ficta meorum
Plus sibi permisit composi-
tore suo.*

*Nec liber indicium est ani-
mì, sed honesta voluptas
Plurima mulcendis auribus
apta refert.*

CAPUT IV.

Dixi paullo superius, Amacrontem reliquum vitae in urbe *Abdera* transgisse, quo nempe sese receperat Teo extorris. Ergo ad haec prolegomena videtur pertinere ut de interitu, ac sepulcro ipsius sermonem instituamus. Novi equidem mortis ipsius causam concordis sententia traditam fuisse a Plinio (1), et Valerio

(1) *Hist. Nat. lib. vii cap. vii. edit. Arduin.*

Maximo (1), nempe acinum
 astaphidis, qua libentissime
 vescobatur, fauces, animam-
 que ei interclusisse; quam
 fabellam superiore ætate
 ratam habuere Arneas Syl-
 vius Picolominens in *Histo-
 ria de Mundo universo* (2),
 Iulius Gregorius Gyraldus
 Ferrariensis, qui in *Histo-
 ria Poetarum* (3) recitat di-

(1) *De mortibus non vul-
 garibus* cap. xii.

(2) *V. Asiæ minor. c. lxxvii*

(3) *Inter opera ipsius.*

stichon a populari suo Coe-
lio Calpurnio compositum

*At te sancte senex acinus
sub tartara misit;*

*Cyrenae clausit qui tibi vo-
cis iter.*

Ac si quid refert auctor e-
riam est adhibendus Picus
Mirandulanus, qui in Poe-
mate *De Christi morte li-*
bro II in eandem concessit
sententiam, sed refugit ani-
mus in divini Servatoris e-
piccedio Anacreontis memi-
nisse, et popolare commen-
tum recantare. Neque in
hoc nostro poeta mortis caus-

sa repetenda videtur ex eo, quod rumor ferebat, nimis mulierosum fuisse, et poculis exsiccandis deditum; nam si hisce vitiis tantopere indulisset, nequaquam inter longaevos a Luciano Samosatensi annumeratus reperiretur (1). Quo autem agri Abderitici loco mortales poetae exuviae terrae mandatae fuerint, me pla-

(1) Annos 85 tulisse ibidem dicitur. *De Macrobii opp. tom. iv edition. Amsterdam. 1740.*

ne latet. At duo disticha adhuc prostant in *Florilegio variorum Epigrammatum* lib. III, quae Anacreontis sepulchro insculpta perhibentur. Primum est Simonidis, quo sepultus dicitur ubi erant patrii lares, in haec verba (1).

Ουτος Ανακρεοντα τον
 θιτον ενεκα Μουσων
 Τμνοπολον πατρης τεμβος
 εδεκτο Τεω.

*Hic Anacreontem immortal-
 lem propter Musas*

(1) §. iiii, 49.

*Poetam patriae tumulus ac-
cepit Tei.*

Alterum est Antipatri, quod
ita habet :

ὦ ξένε, τονδε ταφον του Α-
νακρεοντος αμείβων

Σπείσον μοι παριων, εἰμι φαρ
Οἰνοποτης.

*O ! hospes, hoc sepulcrum
Anacreontis transiens*

*Liba mihi praeteriens, sum
enim Vinibiba (1).*

Neutram profecto epigra-
phen genuinum Simonidis,

(1) *Ibi num. li.*

et Antipatři foetum existimo, sed utramque longe post supremum Anacreontis fatum pro ingenio confictam, atque ab aliquo graeculo exaratam. Haec quidem de poetae genere, atque moribus dicta sunt. Nunc carminum ipsius structura, atque elegantia exponenda, ut qui odaria arripient perlegenda, Anacreonticae poeseos venustatem praecognoscant. Qua in re illud primo animadverti iubeo, quod scripto mandavit homo ingenio acuto, et scientia multipli-

ci Caspar Barthius (1), ubi inquit: *Rhythmus in carmine apud Graecos affectavit Anacreon*. Quo spectet haec illius oratio, quidque ea portendat, ex grammaticorum placitis ediscendum; atque omnium iustar militi sit Anglus eximii libelli auctor, qui inscribitur *De Poematum cantu, et viribus rhythmici* (2), eo loco, quo ait rhythmum ingeniose effici ex artificiosa orationis

(1) *Adversariorum* l. xxxvi

(2) Oxonii 1673.

concinnitate, ex alterno syllabarum positu, ex vario pedum commensu; quo in poetico artificio, quum Anacreon cacteris feliciter antecellere visus sit, nil mirum si rhythmum praesertim sit studiose consecutus, quandoquidem in illo se plurimum valere persentiebat. Anacreontici metri eo libentius commemini, quod eius ratio facile per sese depellat accusationem, qua Teium vatem traducit Renatus Rapius, rerum poeticarum cactera peritis-

sinus. Is nempe libro *De Poetice* (1) Teium senem commendat ingenio et elegantia, sed culpatur, quod nequaquam sese altius attolat. Sed quis sublimis, et celsum scribendi genus deponat ab Anacreonte, cuius Musa non Atreidum fata canit, non Cadmi facinora, sed Cupidinis tela, et Liberi patris munera? Ne qua vero in hac oratione subrepat *Μορσικη*, animad-

(1) *Reflexions sur la Poétique*, part. i, réfléc. xxx.

verti iubebo non omnia Teii
vatis carmina constare tri-
brachyo, iambo, et bra-
chy; nam et elegos scri-
psisse, praeter Suidam, au-
ctor est Hephæstion Ale-
xandrius (1); sed quamvis
innumeri pene viri critici
in Anacreonte emendando,
restituendo, refingendoque
plurimum allaboraverint,
quot sphalmatis, erroribus
adhuc scatent odaria? Ad

(1) In libro *Περὶ τῶν με-
τρῶν*. Florentiae 1526 grac-
ce, apud *Iuntas*.

ipsum Hephestionem, ad
 Georgium Arnaudum (1),
 aliosque Κριτικωτατους, si
 fas sit, provocabo. O! vos
 sublimes animae, vos Apol-
 linis alumni, qui post u-
 num Alemanem (2) in tota
 Hellade lyricam poesim ex-
 uscitastis, coluistis, ampli-

(1) *Animadversionum cri-
 ticarum ad aliquos scripto-
 res graecos. Amstelædami
 1730.*

(2) *Consulesis Bailletum:
 Jugemens des Scavans tom.
 iii, Poetes grecs.*

hcastis, quaeso vos an ullus umquam fuerit vates, qui Teio cantori vel naturae candore, vel metri suavitate palinam praeripuerit!

C A P V T V.

Nunc, uti reos, aequi bonique consules, Mecoenas amplissime, si praestantiores Anacreontis editiones, versionesque variis linguis traditas recensendas anaceperim; nam doctissimus quum sis, probe intelligis, quantum voluptatis exinde

percipere queant qui graecis studiis se dedunt. Id quo feliciter mihi sub manu succederet, Palatinam Parmensem Bibliothecam adii, innumeris graecis codicibus ab illius praefecto ditatam, atque ab eo diligenter sciscitatus sum quicquid in rem meam facere posse arbitraretur, idque totum in adversaria retuli, quod mihi indigitavit; nunc vero paullo latius explicatum, apto ordine, suis locis depromo. Exordior ab *editione princeps*, quae est Pa-

riensis, ut monui, accurata ab Henrico Stephano anno 1554; quae cursus impressa fuit a Roberto Stephano anno 1556. Memoratus Henricus iterum evulgavit Teium poetam cum octo aliis Lyricis graecis, videlicet Pindaro, Alcaeo, Sappho, Stesichoro, Ibico, Bacchylide, Simonide, Alcmæone, Parisiis 1560, forma, ut vocant, decima sexta, nomenque suum ita extulit Typographus: *Excudebat Henricus Stephanus illustris viri Huldrici Fuggeri*

Typographus. Quis in historia literaria adeo hospes, ut Huldrici Fuggeri nomen, librorum ipsius collectio, et literarum, artiumque ipsius protectio eum lateat? Hanc ipsa collectio Lyricorum graecorum recusa fuit in officina Stephaniana 1586.

Hoc ipso volvente aevo praeclare audiebat Antuerpiae typographicum, cui praeerat Christophorus Plantinus. Is itaque anno 1568 impressit *Carmina novem illustrium Foeminarum* forma octava, quibus attexuit

Lyricos septem, inter quos quarto loco Anacreonteia odaria. Atque etiam inter graecorum Lyricorum collectanea memoratu digna est sylloge Coloniae Allobrogum apud Petrum De la Bovie-
re anno 1614 hac praefixa inscriptione *Ελληνες ποιηται*, in cuius parte altera occurrit Anacreon.

CAPVT VI.

Erat Lutetiae per eos dies
 magno in nomine graecum
 typographeum Guilelmi Mo-
 relli, qui vix absoluta ab
 Henrico Stephano secunda
 Anacreontis editione, aliam
 a se apparatus dedit anno
 1556. Atque de hac Morel-
 liana impressione, uti mo-
 net Michael Maittaire in
*Historia Typographorum Pa-
 risiensium* tom. II ad Ana-
 creontem, nonnullosque al-
 ios Lyricos accessisse obser-

vationes, metricamque versionem eiusdem Henrici Stephani; quae tamen versio latina, eodem carminis genere, quo graecum exemplar, a plerisque adiudicatur Johanni Aurato (*Dorat*) Lemovicensi, poetae per ea tempora celeberrimo.

Intra memoratum bien-
nium alia nonnulla Anacre-
ontis ex officinis typogra-
phicis Parisiensibus emer-
sere; videlicet anno 1555
typis Roberti Stephani ver-
sio latina, auctore, uti cre-
ditur, Elia Andrea. Eodem

autem vertente anno Andreas Vechelius in lucem deprompsit *Odes d'Anacreon traduites du grec en vers françois par Remy Belleu* (1). Quae interpretatio ad archetypi praestantiam non nihil accedere mihi visa est. Post Belaquei editionem hoc ipso saeculo decimo sexto ad exitum vergente anno 1597 amatoria Teii poetae carmina typis

(1) *Remigius Belaqueus*, natus Novigenti Retrocii (Nogent le Retrou).

mandata fuerunt Rostochii
 opera Eilhardi Lubini Ol-
 denburgensis *grec.-lat.* Sed
 quid honestis, optimisque
 civibus praeclarius evenire
 potest, quam si artem ali-
 quem liberali homine di-
 gnam profitentes, eam ab
 avis, atque atavis sibi con-
 stanter transmissam fuisse
 gloriari queant? Accidit id
 plane Stephanorum fami-
 liar, quae typographiae ex-
 ercendae per centum quin-
 quaginta et amplius annos
 navavit operam: qua in fa-
 milia libros iam a maiori-

bus editos successores denuo
 praelo tradiderunt. Exem-
 plo est Anacreon a Paulo
 Stephano *sub signo Olivae*
 ter in lucem emissus; an-
 nis nempe 1600, 1612, et
 1626. Interim de Gallis Im-
 pressoribus illud obiter no-
 tabimus, nonnullus inter
 eos annulatos fuisse Ste-
 phanorum labores, et libros
 ex eorum officinis dimissos
 denuo recodisse. Sic Io-
 han. Liber anno 1656 oda-
 ria Anacreontea Parisiis
 græcè reimprimi fecit, quæ
 una editio inter libros re-

perta difficillimos numeratur. Postremo loco excitabo graecam editionem, quae praelum subiit Andegavi 1611, forma, quae nuncupatur *quarta*.

Atqui sub id tempus in magna existimatione, laudeque apud Gallos erat Anacreontica poesis: neque ab ea colenda doctos homines retrahebant aliquorum obirectiones. Inter eos vero, qui in Anacreonte edendo operam posuere, fuit Iohannes Armandus Bouthiller De Rance, qui anno ac-

eatis auae 13 Lutetiae im-
 primi fecit 1631 Anaereon-
 tis odas et carmina, graece
 tantum, cum scholiis grae-
 cis typis Iohannis Dugast
in octavo. Opus Cardinali
 Armando Richelieu dicatum,
 his diebus vix quovis aere
 in Italia parabile. Dum au-
 tem mirum Rancei ingenium
 et industriam laudo, homi-
 nem commemoro in Galli-
 cae Ecclesiae fastis cele-
 brem, quippe qui divini
 Numinis instinctu ordinem
 monachorum Cisterciensium
 Reformatorem, vulgo *De la*

Trappe fundavit, relictisque profanis studiis, theologiae asceticae se totum addixit.

C A P V T VII.

Qua animi inflammatione magna Gallorum ingenia politiores literas colere coeperant, his ardentius vacarunt, quum Ludovicus Magnus, numine, auspicioque suo novos addidit stimulos. Ex his qui ea aetate illustres in his studiis evasere, primum extullo Tana-

quillum Falrum Cadomen-
sem, humanis divinisque
studiis (utinam catholice)
scientissimum, qui anno
1666 Salmurii typis dedit
Anacreontis et Sapphus car-
mina, cum latina interpre-
tatione, adiectis fragmentis,
parergis, atque notis in sex
capita distributis, et mirifica
eruditione refertis (1). Sol-

(1) Editio eiusmodi re-
cusa ibidem fuit anno 1680,
tum anno saeculari 1700
Neapoli a Dominico Anto-
nio Parrino.

licius Faber de optima nat-
torum institutione, Annam
filiam suam ingenio prae-
stantem, ab unguiculis in
latinis, graecisque literis
inutrivit, earundemque
appetentissimam, ad maio-
rum poetarum meditationem
assuefecit. Illa vero nedum
Homerum cum laude inter-
pretata fuit, sed etiam A-
nacreontis, atque Sapphus
ex graeco latina fecit pro-
sa oratione. Cui Gallorum
in deliciis esse non debue-
rat Teius cantor, cuius di-
ctio pura, elegans, flexa-

nima, blanda, naturae vocem referens; in animum illabens suavissime, cum francico sermone adeo consentanea est? Nupta Anna Andreae Dacero, viro polioris literaturae doctissimo, deinceps Daceria constanter est dicta; eiusque gallica Anacreontis versio prodiit Lutetiae anno 1681, rursumque Amstelodami 1716. Quemadmodum vero in vitae usibus evenire videmus, ut aliquando mores et consuetudines a nonnullis clarissimis hominibus invec-

brevi apud omnes obtineant, sic de studiorum varietate contingit. Et sane postquam T. Faber, eiusque filia Dacera studium posuerant in Anacreonte vertendo, explicandoque, plurimum increbuit huius poetæ interpretum numerus. Libet eorum nomina per censere, atque effari, quam quisque sedem in Apollineo choro fuerit consecutus.

Primus in hac porseos epocha inter Gallos fuit Hilarius Bernardus Longopetreus, dynasta pagi *Roque-*

line, qui praeter Anacreontem, gallice similiter reddidit Sappho, Theocritum, Bionem, et Moschum, vulgavitque Parisiis forma *duodecima* anno 1682, sed, ut dicam quod res est, Musarum ingratis; namque in illius carminibus, si positionem syllabarum, similemque desinentiam demas, nihil aliud poeticum reperies. Sequitur Antonius Lafosse, Dominus Albinaci (1), qui assidua vete-

(1) *D'Albignac.*

rum, recentiorumque lectione divinam artem carminis optime callebat; idque in illius encomio ponendum, quod suos versus diligenter perpoliret, saepe etiam refingeret. Is praeter aliquot tragoedias, odas Anacreontis selectiores gallice reddidit, quae tamen longe infra autographi praestantiam iacent. Versio haec, cui graecus textus copulatus est, in lucem venit Parisiis 1706, et Roterod. 1714.

Sed cui non perspectum, mi cruditiſſime Azara, pos-

se quidem Reges suo patrocinio ingenia fovere, et optimas disciplinas propagare? At exquisitam studiorum rationem, et acrem indicandi facultatem natura potius, quam arte indiscimus. Factum proinde, ut licet egregii poetae, Ludovico XIV Rege, existerint, nonnullis tamen ad bene, absoluteque scribendum facultas defuerit. In his fuit Franciscus Gacconius Lugdunensis, qui sibi nomen lecorat *le poete sans fard*. Quam multa, et va-

ria argumenta pertractasset, tum Anacreontis versionem dedit impressam Roterodami anno 1713. Post hunc venit Aloysius Poinssinetus multis editis libris clarus, qui Anacreontem, Sappho, Lironem, Moschum, et Tyrtaeum gallicis carminibus reddidit, typisque mandavit Nancii an. 1758, in quibus graecae poescus indolem, vim, proprietatem frustra requires.

C A P V T VIII.

Iniquius plane sim nomi-
ni, virtutique v. cl. Iohan-
nis Riccardi Brunkii Argen-
toratensis, nisi antequam
Gallici Imperii finibus pe-
dem efferam, praeclara, et
maxima ipsius de graecis
literis, atque de ipso Ana-
creonte merita commemo-
ravero (1). Edidit Argento-

(1) Vetus est illi cum e-
ruditissimo nostrae Biblio-
thecae Praefecto necessitu-

fuit Baxteriana editio; sed etiam apud Germanos; namque Iohan. Fridericus Fischerus opus Baxteri cum nonnullis additamentis recondi fecit Lipsiae 1754 (1).

At quam auspiciatior graecis literis apud Anglos affulsit aetas, quum ad eas Cantabrigiae tradendas admotus fuit vir immortalis

(1) Idem Fischerus multis nominibus praestantiorum, auctioremque editionem vulgavit Lipsiae anno 1776, 8 maiore.

Iosua Barnesius. Quis illo ad hoc munus aptior, qui aetatem omnem in hoc studiorum genere contriverat? Qui divinum Homerum tam feliciter, tam erudite fuerat interpretatus? Qui Euripidem, Callimachum, aliosque vates graecos restituerat, emendaverat? Qui denique graecam linguam sic callebat, ut duo poemata *Ἀγγλοβελγομαχίαν*, et *Αυλικοκατοπτρον* scripserit, quasi in ipsa Heliade, imo in Attica esset natus? Igitur Barnesii studio prodiit

Cantabrigiae, primum anno
 1703: *Anacreon Teius* poe-
 ta lyricus summa cura, et
 diligentia ad fidem etiam
 veterum mss. Vaticanor. e-
 mendatus, ac pristino nitore,
 numerisque restitutus,
 dimidia fere parte auctus;
 fragmentis etiam undique
 conquisitis etc.. Hoc ipsum
 opus, cui nihil deesse vi-
 debatur, (1) secundis ta-

(1) Tribus imaginibus i-
 sthaec editio adornatur, Au-
 ctoris, Patroni, qui fuit
 Dux Malborough, et Edito-

men curis climatum, aut
ctumque, rursus publica-
tum fuit anno 1721. Illius
imprimis legenda sunt pro-
legomena, incredibili eru-
ditione facta; non illa qui-
dem de trivio arrepta, sed
peregrina, lectissima, ac
periucunda.

Norunt sane homines,
quos rei literariae historia
delectat, quam magnum, et

ris. Habentur praeterea ob-
servations de Anacreontis
moribus, scriptis, stylo, dia-
lecto, et metris.

illustre fuerit inter Anglos homines nomen Michaelis Maittaire: quam multa, et quam praeclara in graecis praesertim literis illius merita, testantur *Marmora Arundelliana*, quibus colligendis, redintegrandis, illustrandis multam operam impenderat: testantur *Annales typographici*, herculeo plane labore adornati. Fuit is unus ex Anglis, qui ea, quae praeditus erat accuratione, Anacreontica odaria Londini in lucem emitti fecit, nempe annis 1712, 1725.

Novissimus accessit Iosephus Trappius, qui in sua Teii poetae editione *graec.-latin.* Londini vulgata 1742, de recta textus emendatione, interpretationeque bene promeritus fuit, ut nemo supra. Scilicet quum sese totum in graecas literas ingurgitasset, codices quotquot nancisci potuit, volutavit, expendit, invicemque constitit: aliorum interpretatione, commentarios, conjecturas, divinationes diligenter pensitavit. Hinc quae

aliis interpretibus exciderant sphalmata, facilius emendare potuit, et novam odariis lucem affundere. Id nonnihil manifestum fiet lectoribus, qui *variantes lectiones* a nobis in calce additas consideraverit. Sic vero inter Britannos studium hoc increbuit, ut Anacreontis, et Sapphus carmina in lucem venerint patrio sermone Londini anno 1713 (1).

(1) *Anacreon, and Sappho in English* in 8.

CAPVT X.

Et si recepta, multorumque
 animis defixa opinio sit,
 graecarum literarum studia
 ad italas plagas intulisse
 eos doctos homines, qui,
 capta ab immanissimis Ma-
 hamedanis Byzantio, Asiae-
 que civitatibus vastatis, pa-
 tria extorres, sibi suisque
 studiis perfolium apud nos
 quesivere; illud tamen fa-
 tendum omnino est, iam a
 saeculo xi extitisse in Ita-
 lia, qui graecum apprime

tunt. Id iam viderant Tanaquillus Faber (1), Gerardus Iohannes Vossius (2), alique bene plures longe antequam Pavvius nosset graeca exemplaria versare. Atque etiamsi Estavus scriptor primus omnium haec vidisset, nulla exinde ratio suppeteret, cur odaria

(1) *Historia Poetarum graecorum*. In Thesauro antiquitatum graecarum Cronovii tom. x.

(2) *Institution. poeticae* cap. xiii.

de veteri laudis possessione deficere, ac deturbare velimus.

Porro nonnulla Anacreontica documenta adhuc aetatem ferunt, quae tamquam pseudographa nequaquam traduci queunt. Eiusmodi sunt carmina, quae Horatii, et Ovidii tempore circumferebantur, vel quae in *Anthologiam* fuerunt relata, sive a Meleagro Eucratis filio, sive a Philippo Thessalonicensi, sive a Constantino Cephalas; aliaeque graecarum rerum Flori-

legis. His accensendi lepidissimi, cultissimique Anacreontis versus, quos Aulus Gellius *Noctium Atticarum* lib. 19 cap. 9 refert decantatos fuisse ab Antonio Iuliano rhetore Hispaniensi. dum et ipse coenae accumberet. Hos dico versus, in quibus Anacreon Vulcanum exorat. » Ut argentum caelans, sibi ne
» quaquam fabricet arma,
» quum nihil ei esset com-
» mune cum armis; sed car-
» um poculum, et bene
» profundum illi efficiat,

» atque in eo non Pleiadas,
 » neque Bootem, sed vites,
 » et racemos insculperet ». Quæro iam num Pavvius
 isthaec omnia ad spuria,
 aut sequiore ævo conficta
 monumenta amandabit? Si
 ea fuerit illius sententia,
 atque sic effutiet, ex Har-
 doini schola prodiisse affir-
 mabo (1). Tandem et illud

(1) Vxor sententia epitomatoris, qui *Acta literaria*
*scripsit: Bibliothèque raisonnée des ouvrages des Sça-
 vans de l'Europe. Tom viii*

animadvertam, quod a nonnullis criticis observatum vidi, nempe veteres poetas in describendis potissimum rebus convivalibus, atque eroticis, sic defervescere consuevisse, ut quandoque in uno eodemque carmine diversa dialecto usi fuerint; quam licentiam quum et ipse Anacreon minime respuerit, vitio ne vertendum illi erit, si eius dictio, scribendique ratio constan-

premiere partie. Amsterdam
1772.

ter *fonica* alicui nequaquam
visa sit?

C A P V T IX.

Hactenus de Gallis, Ger-
manis, Batavis Anacreon-
tis interpretibus, atque e-
narratoribus dixi: nunc ad
Britannos venio, qui quem-
admodum in universae na-
turae investigatione, in ma-
thematicis disciplinis, in
philosophicis meditationi-
bus caeteris plerumque an-
testare videntur; sic etiam
in antiquis scriptoribus in-

geniose, diserteque vertendis, enucleandisque summam, et singularem laudem obtinuerunt. Primum, quod Anglica typographia rerum Anacreonticarum specimen exhibuit, fuit odariorum editio Londini curata anno 1656 ad fidem laudati exemplaris H. Stephani. Tum comptissimis, et suavissimis hisce carminibus explicandis operam impenderunt Britanni litteratores doctissimi, metropolim potissimum incolentes, quam interluit Albion. Horum æ-

gmen duxit VVilhelmus Baxterus, homo non tam singulari ingenii vi, quam scientiae copia nulli non cognitus. Ergo typis Londinensibus commisit anno 1695: *Anacreontis Teii carmina, pluribus, quibus antea scatebant, mendis purgavit, turbata metra restituit, notasque cum literalī interpretatione vulgavit* etc. Opus tantopere placuit, ut anno 1710 rursus praelo impressorio mandatum fuerit. Nec intra Angliae fines tantummodo in pretio habita-

fuit Baxteriana editio; sed etiam apud Germanos; namque Johan. Fridericus Fischerus opus Baxteri cum nonnullis additamentis recensendi fecit Lipsiae 1754 (1).

At quam auspiciatior graecis literis apud Anglos affulsit aetas, quum ad eas Cantabrigiae tradendas admotus fuit vir immortalis

(1) Idem Fischerus multis nominibus praestantior, auctioremque editionem vulgavit Lipsiae anno 1776, 8 maiore.

Iosua Barnesius. Quis illo ad hoc munus aptior, qui aetatem omnem in hoc studiorum genere contriverat? Qui divinum Homerum tam feliciter, tam erudite fuerat interpretatus? Qui Euripidem, Callimachum, aliosque vates graecos restituerat, emendaverat? Qui denique graecam linguam sic callebat, ut duo poemata *Ἀγγλοβελγομαχίας*, et *Αὐλικοκατοπτρῶν* scripserit, quasi in ipsa Hellade, imo in Attica esset natus? Igitur Barnesii studio prodiit

Cantabrigiae, primum anno
 1705: *Anacreon Teius poë-
 ta lyricus summa cura, et
 diligentia ad fidem etiam
 veterum mss. Vaticanor. e-
 mendatus, ac pristino nitō-
 ri, numerisque restitutus,
 dimidia fere parte auctus;
 fragmentis etiam undique
 conquisitis etc.* Hoc ipsum
 opus, cui nihil deesse vi-
 debatur, (1) secundis ta-

(1) Tribus imaginibus i-
 sithae editio adornatur, Au-
 ctoris, Patroni, qui fuit
 Dux Malborough, et Editō-

men curis elinatum, auctumque, rursus publicatum fuit anno 1721. Illius imprimis legenda sunt prolegomena, incredibili eruditione facta; non illa quidem de trivio arcepta, sed peregrina, lectissima, ac perincunda.

Norunt sane homines, quos rei literariae historia delectat, quam magnum, et

ris. Habentur praeterea observationes de Anacreontis moribus, scriptis, stylo, dialecto, et metris.

illustre fuerit inter Anglos homines nomen Michaelis Maittaire: quam multa, et quam praeclara in graecis praesertim literis illius merita, testantur *Marmora Arundelliana*, quibus colligendis, redintegrandis, illustrandis multam operam impenderat testantur *Annales typographici*, herculco plane labore adornati. Fuit is unus ex Anglis, qui ea, qua praeditus erat accurratione, Anacreontica odaria Londini in lucem emitti fecit, nempe annis 1712, 1725.

Novissimus accessit Iosephus Trappins, qui in sua Terii poetæ editione *græc.-latina*. Londini vulgata 1742, de recta textus emendatione, interpretationeque bene promeritus fuit, ut nemo supra. Scilicet quum sese totum in græcas literas ingurgitasset, codices quotquot nancisci potuit, volutavit, expendit, invicemque contulit: aliorum interpretationes, commentarios, conjecturas, divinationes diligenter pensitavit. Hincque

aliis interpretibus exciderant sphalmata, facilius emendare potuit, et novam odariis lucem affundere. Id nonnihil manifestum fiet lectoribus, qui *variantes lectiones* a nobis in calce additas consideraverit. Sic vero inter Britannos studium hoc increbuit, ut Anacreontis, et Sapphus carmina in lucem venerint patris sermone Londini anno 1713 (1).

(1) *Anacreon, and Sappho in English* in 8.

CAPUT X.

Et si recepta, multorumque
 animis defixa opinio sit,
 graecarum literarum studia
 ad italas plagas intulisse
 eos doctos homines, qui,
 capta ab immanissimis Ma-
 hometanis Byzantio, Asiae-
 que civitatibus vastatis, pa-
 tria extorres, sibi suisque
 studiis perfugium apud nos
 quaesiverre; illud tamen fa-
 tendum omnino est, iam a
 saeculo xi extitisse in Ita-
 lia, qui graecum apprime

tenebant. Id ante paucos annos apodictico plane orationis genere demonstravit doctissimus iuxta ac amplissimus Vticensium Archiepiscopus Iohannes Hieronymus Gradonicus (1).

(1) Ad eam Ecclesiam regendam assumptus fuit ex congregatione Clericorum Regularium. Libri ipsius hic titulus est: *Lettera all' eminentissimo signor Cardinale Angelo Quirini, vescovo di Brescia, intorno agl' Italiani, che dal secolo si in-*

Verum multo felicius haec studia suscepta, exulta, amplificata fuerunt postquam in Italia con siderunt Chrysoloras, Beasariion, Gaza, Trapezuntius, alique sapientes graecae linguae, et doctrinae instauratores. Quorsum de eorum laboribus, gravissimisque tractationibus dicere aggrederer, quandoquidem copiosa oratione fuerunt haec tradita, atque explicata ab Hum-

sin vero la fine del xiv seppero di greco. Venezia 1743.

phrido Oddio (1), et Christiano Friderico Boernero (2). In qua Graecorum emigratione quot literariae opes ad nos perlatae; quot exquisitis, et peregrinis co-

(1) *De Graecis illustribus linguae graecae, literarumque humaniorum instauratoribus, eorumque vitis, scriptis, et elogiis, lib. ii Londini 1743.*

(2) *De doctis Hominibus graecis literarum graecarum in Italia instauratoribus. Lipsiae 1750.*

dicibus aucta Italorum bibliophylacia? Atque illud etiam certissimum est, in tam ingenti manuscriptorum numero Anacreontica minime defuisse.

Equidem multo serius post invectum in Italiam graecarum rerum studium prodire interpretes, qui Anacreonti italice vertendo operam dedere. Hos omnes antecessisse a nonnullis putatur Franciscus Antonius Capponius domo Neapolis. Ille quippe dum Venetiis moraretur, edi iussit ibi-

dem anno 1670 a Zacharia Conzato: *Liriche Parafrasi sopra tutte le Odi di Anacreonte, e sopra alcune altre Poesie di lirici poeti greci*. Quamvis ab his, qui primum omnium Italorum interpretum censuerunt fuisse Gappenium, abscedit eruditus Ancyranus Antistes Iustus Fontaninius (1), qui probabilius existimavit, Teii poetae explicatorem fuisse Michaellem Torciglianum, cuius versio Lucae

(1) *Eloquenza italiana*

in Tuscia edita fuit apud
Marescandolum (1).

Hanc excepit paraphrasis
altera Bartholomaei Corsi-
nii, typis Parisinis 1672.
Sed quis in italicae linguae
ac poeticae historiae ita ho-
spes, ut probe non teneat
quantopere utrisque ediscen-

(1) Falsum id plane; nam-
que Torcigliani carmina A-
nacreontica in lucem ne-
quaquam emissa fuere eo
anno, quo impressa perhi-
bentur, sed anno 1683 per
Hyacinthum Paci.

dis allaboraverit abbas Fr. Seraphinus Regnier Desmarais Parisiensis? Anno 1667 a Florentinis in Academiam, vulgo *della Crusca*, fuit relatus, habitusque velut scientissimus earum doctrinarum, de quibus ea in Academia disputationes solent institui. Nemo autem fuit, qui Etruscae versionis a Regnierio elaboratae non plauserit. Typis haec data fuit a Iohanne Coignard Parisiis 1696. Rursus Lutetiae per Claudium Collier 1708. Denno Florentinae opera, at-

que studio Carlierii. Prodeant iam caeterae Italorum translationes, quae singulari in nomine sunt: nempe Antonii M. Salvinii, ex ipso graeco fonte translata, Florentiae 1719, typographo Caesare Bindo; Alexandri Marchetti, Lucae per Leonardum Venturinum 1707; Pauli Rolli *Tudertini*, forma, quae appellatur *quarta*, Londini 1740; itemque Venetiis forma *duodecima*, anno 1742, cum Theocrito, Bione, et Moscho Anacreontea italico carmine,

varioque metro conversa.
 Fuerunt alii Musarum cultores, qui aliquam tantum odarum partem italico sermone donarunt; veluti Iohannes Marius Crescimbenius (1), illustris philosophus, Venetusque Patricius Antonius Conti odas decem italicas fecit (2).

(1) Vertit odas primam, quae prostat tom. i *Rime degli Arcadi*.

(2) Habes tom. i opusc. eiusdem edit. Vener. 1739 apud Pasqualium.

Verum quis fuit ex nostris Musarum filiis, qui aliquid ab Anacreonte non fuerit mutuatus, quum omnium iudicio elegantiarum promus condus haberetur? Ipse Torquatus Tassus, cui ingenium experrectum, et in imaginibus fingendis valde ferax, nonne oden tricesimam quartam paucis italicis versibus conclusit? Carolus M. Madius, famigeratus apud Insulres poeta, sex odaria transtulit. *Arcadia*, quae Romae erat, florente, Franciscus

Lorenzinius, qui Parrhasio
 memori praeerat (1), septem
 in nostrum transfudit idio-
 ma. Quae raptim hie me-
 moro, fusiore calamo sunt
 explicata ab his, qui de
 nostris Italis graecorum et
 latinorum scriptorum inter-
 pretibus infando plane la-
 bore scripsere, immortalis
 Marchio Scipio Maffei (2),

(1) Vide Collectanea in-
 psius carminum edit. Ve-
 net. 1739.

(2) *Traduttori Italiani.*
Verona 1726.

taenbus Maria Paitonus (1),
 Philippus Argelatus Bononiensis (2). Sua caeteroquin
 laude haud fraudabo celeberrimum in hoc regio Athenaeo politiorum literarum autecessorem, quem amicitiae, cultusque causa libenter nomino, Iosephum Pagninium Pistoriensem, cu-

(1) *Biblioteca degli antichi Autori greci, e latini volgarizzati. Tomi v, in Venezia 1766*

(2) *Biblioteca dei Volgarizzatori. Milano 1767.*

ius opus prodiit hac inscriptione: *Le Ode di Anacreonte tradotte in verso italiano da Pistogene Fleuterio. Ven. 1766.* O praestantissima Italorum ingenia, quot novas opes, quot elegantias in Pindum continenter intulistis! Quanta varietate italicas faciliis graecas venustates! Ipse Anacreon inter Italos, mirabiles nec aliis cognitas induit formas. Te hic appello, Cristophore Ridolphe, cuius Anacreontica versione etrusco carmine reddita

mirifice capior, atque oblector (1). Quanta tu cum fide graeci vatis carmina referis! quam poetice! quam compe! et quod permagnifico, quam christiane, atque honeste! Post hunc haud vituperandus Arcas, cui cognomentum *Cidalmus Orius*, cuius Teii poetae interpretatio in lucem data Venetiis a Petro Valvasense anno 1753, tum a Dominico Pompeato 1754.

(1) Edita Venetiis apud Simonem Occhium 1736

Præclara autem *Cidamo* commendatio eo præsertim nomine tribuenda ob ipsius modestiam ac religionem, qua animatus quicquid in Anacreonte minus pudicum videri poterat, ex sua versione eliminavit. Atqui studiosorum commodo bene consuluit Venetus typographus Franciscus Placentinus, quum anno 1736 diversorum Italorum versiones Anacreontis in unum corpus collegit, addito graeco textu ad fidem editionis Iosnae Barnesii: quod

duobus ab hinc annis similiter praestitit Florentiae Ioseph Mannius, *Anacreonte tradotto da varj illustri uomini.*

C A P V T X I.

Christianis, morigerisque vatibus Deus ingenium dedit perspicax, et copiosum, quo et placere possent, et prodesse. Quo in genere superioribus annis excelluisse visus est vir eruditissimus, idemque religiosissimus P. Carolus de Aquino

S. I., cuius *Anacreon recantatus* editus est primum Romae 1701 apud Antonium De Rubeis, quem deinde italice convertit, *Anacreonte ricantato*, eidemque typographo exendendum contraxit anno 1726. De quo poemate dicam aperte quod sentio. Ut erat auctor pietissimus iuxta ac eruditissimus, rubore deterritus sua carmina nec voluptatis, nec crapulae, nec amorum mentione foedari volebat; studebatque ab adolescentium oculis remove quicquid

ad crimen incitamento esse posset. Quare singulis odis totidem *palinodias* suffecit, ducto themate a sacro, vel ab aliquo honesto argumento; sed si haec animo agitabat consilia, nec nomen quidem Anacreontis videbatur pronunciandum; nam quum nihil commune sit cum graeco autographo et Aquini carminibus, quid inde effici potest, nisi ut adolescentes odaria avidius conquirant, indicetis *palinodiis* praetermissis? Laudo similiter pietatem lose-

phi Patrignani eiusdem societatis alumni, cuius est liber: *Anacreonte cristiano di Presepio Presepì*. Illud sibi animo proposuerat, ut quae Anacreon cecinit enaviesime, omnia puero Iesu attribueretur. Sed nihil minus, quam graecam illam ultimae antiquitatis poesim hoc in libro deprehendes, ubi et inventio, et dictio et imagines ab Anacreonticis toto distant caelo. Vetera mittamus, et quae recentium industria perfecit, dicamus. In nova

Anacreontis editione Romanae adornanda omnium certe laudem collegit hac nostra aetate cl. Joseph Spalletti Romanus, Vaticanae Bibliothecae librorum graecorum scriptor. Ex perversto inter Palatinos codices non exscripsit, sed summa cum fide editor pinxit, eisdem retentis literarum apicibus, ipsissimis calligraphi peccatis, emendationibus, lituris, odasque omnes in tres columnas distributas suis in aedibus imprimi fecit. Librum ima-

geminis xxxiv aeri incisais,
 et argumento consentanea
 referentibus perornavit. O-
 pus Censorum, qui rei li-
 brariae praesunt iudicio ap-
 probatum prodit, et seren-
 tissimo Hispaniarum Regis
 Infanti Gabrieli nuncupa-
 tum, dicatumque fuit; di-
 gnus sane opus, quod re-
 gio cultu decoraretur! Fe-
 lix Hesperia, quae Carolo
 III imperante vidit libera-
 les artes mirum in modum
 vigere; picturam; graphi-
 dem, typographiam perfici,
 augescere, amplificari; i-

psosque Regis natos libris
 impallescere, antiqua ver-
 sare numismata, rerumque
 patriarum historiam praelo
 excudendam dare. O pec-
 beata literis (1), ac litera-
 tis tempora! Quantopere
 tibi, inique conterraneis

(3) Serenissimus Infans
 Gabriel edidit: *La Conjura-
 cion de Catilina, y la guerra
 de Jugurta por Caio Sa-
 lustio Crispo, en Madrid
 por Ioachin Ibarra 1772*. E-
 ditio praeclara, notis eru-
 ditissimis aucta.

ego gratuler, amplissime Azara, verbis vix aequare valeo.

Habes, Meroenas amplissime, in hoc anteloquio syllabum scriptorum ex Gal-
lis, Germanis, Batavis,
Anglis, Italis, qui vetu-
stissimum poetam, vel la-
tine, vel patrio idiomate
verrerunt, aut commenta-
riis illustrarunt. Ne putea-
tamen, me tuos Hispanos
in hoc studiorum gene-
re dimissurum illaudatos;
quippe dum scribo in aba-
co mihi est liber: *Las E-*

roticas de Don Estevan Manuel de Villegas, en octavo T. ii en Madrid 1774 por Antonio de Sancha. In eodem volumine, pag. 205, prostat El Anacreonte, scilicet Odae selectae 68 castigatae, et a quavis impudicitate expurgatae. Omnes vero sic sunt metricae, sique connexae, ut Monostrophe unaquaeque inscribatur.

Postremus omnium, quod sciam, qui Anacreontis odae rursus in patrium nostrum sermonem verterit,

est Xaverius De Rogati Etruscus.

Sed antequam manum, quod aiunt, de tabula subducam, culpa est removenda, quam mihi fortasse nonnulli exprobraverint. Erit nimirum qui vitio mihi vertat, quod de Anacreonte rursus edendo cogitaverim, quum huic poetæ nonnulla exciderint, quorum lectio forte interdicienda. An non maiores nostri id genus librorum adolescentibus praesertim vertabant? Est locus insignis

in libro *De Exilio*, cuius
 auctor Petrus Alecyonius ce-
 lebris in medicina facienda,
 edito Venetis in aedibus
 Aldi, et Andreæ Asolani
 socii anno 1522, qui hic
 expendi postulat. » Audie-
 » Lam puer ex Demetrio
 » Chalcondyla, graecarum
 » rerum peritissimo, Sacer-
 » dotes tanta floruisse au-
 » ctoritate apud Caesares
 » Byzantinos, ut integra eo-
 » rum gratia de veteribus
 » graecis poemata combus-
 » serint, imprimisque ea,
 » ubi amores, turpes lu-

» sus, et nequitiae aman-
 » tum continentur: atque
 » ita Menandri, Diphili,
 » Apollodori, Philemonis,
 » Alexis fabellas, et Sapphus,
 » Erinnae, Anacreontis,
 » Minerמי, Bionis,
 » Alemanni, Alcaei carmina
 » intercidiſſe: tum pro his
 » ſubſtituta Nazianzeni no-
 » ſtri poemata, quae etſi
 » excitent animos noſtro-
 » rum ad flagrantioſſe re-
 » ligionis cultum, non ta-
 » men verborum Atticorum
 » proprietatem, et grae-
 » ce linguae elegantiam e-

» docent ». Hæc Aleyonius .

Nonne et mihi culpa dabitur , quod unum ex his lubricis poetis in hac nostra officina recudendum sumpserimus ? Quis nesciat tencillos adolescentum animos in lubrico versari , quum eroticos vates attripiat legendos , et facile turpium amorum flammam exardescere ? Ea ego de causa nullam versionem adieci : spectat ad didascalos ea loca præterire , quæ adolescentium cando-

rem queant inñcere. Illud
cæteroquin optimum du-
xi etiam Tyroum gratia va-
riantes lectiones apponere,
quas mihi suppeditavit cl.
Dydimus Taurinensis (1),
quem ego ob immensam e-
ius doctrinam appellare
soleo, quemadmodum ab
Eunapio dicebatur Longi-
nus, Βιβλιοθηκὴν ἐμψυχόν,
καὶ περιπατοῦν μορφεῖον.

Illud fortasse ex me hoc
in libello expectabas, Vir

(1) Ab. Thomas Valper-
ga a Calaneo.

bonarum artium, et artificum protector, ut hanc editionem omni aedulitate, studioque absolutam aliquot emblematis deornarem. Cur id minime effecerim, habeto. Non ego tibi in mentem revocabo, quantum detrimenti hac in urbe bonis artibus, optimisque studiis importaverit lamentabilis interitus Guilelmi Tallotii, a quo liberales artes invectae, altae, et praemiis affectae iugiter fuerant. De Anacreonte minimis formis elegantissimis a me eden-

da cogitaverat, insignis ille rerum administer; idque quo esset splendidissime factum, negotium dederat peritissimo artifice, ut pro ea, qua pollebat mythologiae cognitione, et graphidis peritia, totidem excogitaret imagines, quot sunt odacrum argumenta, easque atramento sinico delinearet, adumbraretque, singulis cautionibus praemittendas. Rem ille absolverat opere exquisitissimo; sed pessimi hominis rapacitate, imagines furtim subreptae, ut-

que fertur, Anglo peregrinatori divenditae. Nihil ergo ornamenti adieci meae editioni praeter poetae caput, ex antiqua gemma descriptum.

Meam aequi, bonique consule industriam, Me-coenae praesstantissime, et quo me soles, favore, ac patrocinio complecti, tunc hosce oves labores in tuam excipe clientelam. Vale.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΜΕΛΗ.

α'. ΕΙΣ ΑΤΡΑΝ.

Θέλω λεγέιν Ατρείδας,
 θέλω δε Καδμῶν ἀδείν·
 ὁ βαρβίτος δὲ χορδαῖς
 ἔρωτα μόνον ἤχει.
 Ἡμεῖς αὖτε πρῶτα πρῶτα,
 καὶ τὴν λυρὴν ἀπασαν·
 καὶ γὰρ μὲν ἡδὸν ἀθλοῦς
 Ἡρακλεῖος· λυρὴ δὲ
 ἔρωτας ἀστεφώνει.

Χαιρεῖτε λοιπὸν ἡμῖν
ἡρώες· ἡ λυρὴ γὰρ
μόνους ἔρωτας ἀδεί.

Β'. Εἰς γυναῖκας.

Ψυεῖς κέρατα ταυροῖς,
ὄπλῳ δ' ἔδωκεν ἵπποις,
παθήκειν λαγῶσι,
λερῶσι χαυμ' ὀδόντων,
τοῖς ἐχθροῖν το κηκεύει,
τοῖς ὕπνῳ πετασθαι,
τοῖς ἀνδράσι φρονήμα.
Γυναῖξιν οὐκ εἶχεν.
Τι οὐκ δίδωσι; καλλὸς,
αὐτ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
αὐτ' ἐλχέων ἀκάντων.

Νικα δὲ καὶ πιδηρον
καὶ πυρ καλὴ τις οὐσα.

3'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μισονυκτιοῖς ποθ' ὥραις,
στρέφεται οτ' ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μεροπῶν δὲ φυλά παντα
κεῖται κοπῶ δαμνντα,
τοτ' Ἐρῶς ἐπισταθεὶς μὲν
θυρεῶν ἐκοπτ' ὄχληας.
Τις, εἶπεν, θυρας ἀρυσσεῖ;
κατὰ μὲν σχίσσεις οὐνεμούς.
Ὁ δ' Ἐρῶς, ἀνοίγα, φησὶ,
βρέφος εἰμι, μὴ φοβησάι.
Βρέχομαι δὲ, κιστέληνον

κατα νύκτα πεπλυνημαί.
 Ἐλεησα ταυτ' ἀκούσας·
 ἀνα δ' εὐθὺ λυχνον ἄψας,
 ἀνωξά· καὶ βρέφος μὲν
 ἐπορώ, φέροντα τοξόν,
 πτερυγας τε καὶ φαρμακρην.
 Παρα δ' ἰστίην καθίσας,
 παλαμῶσι χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνθελάπον, ἐκ δὲ χαιτῆς
 ἀπεθλίβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 Ο ὦ· ἐπεὶ χρυὸς μεθήκε,
 φέρε, φῆσαι, πειρασώμεν·
 τοδὲ τοξόν ἐστι μοι νῦν,
 βλαβέται βραχείσα νευρῇ.
 Τανυεὶ δὲ, καὶ με ταπτεε
 μέσον ἡμῶν, ὥσπερ σιούτρος
 ἄνα δ' ἀλλέται καχάζων,

ἄνθρωπος δ' εἶπε, συγχαρηθὲ·
 κερὰς ἀθλημάτων μὲν ἐστὶ,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Δ'. Εἰς ΕΑΤΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσιναῖς τερψιναῖς,
 ἐπὶ λωτιναῖς τε ποταῖς
 σφόδρ' ἄλγος προσπίνειν·
 Ὁ γὰρ Εὐρώης χιτῶνα δῆσας
 ὑπὲρ αὐχένος πατὺρῳ,
 μεθύει μοι διακονεῖτω.
 Τρυγὸς ἀρμάτος γὰρ οἷα
 βίοντος τρέχει κυλισθεῖς·
 ὀλίγη δὲ κλισομένηθα
 κοῖτις, οὐδέων λυθόντων.
 Τί σε δει λῖθον μυρίζειν,

τι δε γῆ χεῖρ ματαια,
 ἐμε μάλλον, ὡς ἐτι ζῶ,
 μυρσόν, ροδοῖς δε κρατα
 πυκασόν, καλεῖ δ' ἐταίρην.
 πρὶν, Ἑρῶς, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νερτερῶν χορείας,
 σκεδασαί θ' ἔλω μεριμνας.

Ε΄. Εἰς Ῥόδον.

Το ροδὸν το τῶν ἐρωτῶν
 μιξῶμεν Διονυσῶ,
 το ροδὸν το καλλιφύλλον
 κραταφοῖσιν ἀρμυροσάντες,
 πιπῶμεν ἄβρα γελῶντες.
 Ροδὸν ὡ περιστοὺν ἀνγος,
 ροδὸν εὐρος μέλημα.

Ροθα καὶ δαίμων τέρπνα,
 ροθα παῖς ὁ τῆς Κυθῆρης
 στέφεται καλοῖς ιουλοῖς,
 Χυριτεῖσαι σὺν χορευῶν.
 Στεψὺν οὖν με, καὶ λυρίσω
 πῶρ σοῖς, Διονυσε, ἠηκοῖς
 μετὰ κούρης βυθυκολπῶν,
 ροδινοῖσι στεφανιοκοῖς
 πεπυκασμένος, γρηύσω.

ς'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφανοῦς μὲν κροταφοῖσι
 ροδίνου; συναρμῶσαντες,
 μεθυομέν ἄβρα γελῶντες·
 ὑπὸ βιβλίῳ δὲ κούρα
 κατὰ κισσοῖσι βρεμόντας

πλοκαμοῖς φερουσα θυρσοὺς
 χλιδανοοφυρὸς χορεύει·
 αβροχαιτὰς δ' ἑμὰ κούρος,
 πτυμάτων ἄδυ πνεοντῶν,
 κατὰ πηκτιδῶν ἀθύρων,
 προχέει λιγυῶν ὁμφάν.
 Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαιτὰς
 μετὰ τοῦ καλοῦ Δαΐου,
 καὶ τῆς καλῆς Κυθῆρης
 τὸν ἐπηράτον γεραιοῖς
 κῶμον μετῆσι χαιρῶν.

ξ'. Εἰς Ἐρωτὰ.

Ἰακινθίνῃ με ραβδῷ
 χαλεπῶς Ἔρως βαδιζῶν
 ἐκέλευσε συντροχωθεῖν.

Δια δ' ὄξεων μ' ἀναυρων,
 ξυλοχων τε καὶ φαραγγων
 τροχασοντα πειρεν υδροσ.
 Κραδιη δὲ ριγος αχρὶς
 ἀνέβαινε, καὶ ἀπὸσβην.
 Ο δ' Ἔρως μετώπα σείων
 ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν
 σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλῆσαι.

η'. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ
 ὄνειρον.

Δια νυκτος ἐλκασθευδων
 ἀλιπορφυροῖς ταπησι
 γεγανυμένος λυαῖω,
 ἐδοκουν ἀχρὶσι τάρσοις
 ἄρομον ὡκὺν ἐκταγνυειν,

μετα παρθενῶν αθύρων.
 Ἐπεχειρτομουν δὲ παῖδες
 ἀπαλωτέροι λυαίου,
 δακρυθῦμα μοι λεγοντές,
 δια τὰς καλὰς ἐκείνας.
 Ἐθελόντα δὲ φιλησάι
 φυγον ἐξ ὑπνου με πάντες.
 Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 παλιν ἠθέλον καθενδεῖν.

Σ', Εἰς ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμὴ πελεῖα,
 ποθεν ποθεν πετάσαι;
 ποθεν μύρων τοσούτων,
 ἐπ' ἡέρος θρονῶσα,
 πνεῖς τε καὶ ψεκάζεις;

Τίς σοῦ, σοι μέλει δέ,
 Ἀνακρεων μ' ἐπεμψε
 πρὸς παῖδα πρὸς Βαθυλλόν,
 τὸν ἀρτί τῶν ἀπάντων
 κρατοῦντα καὶ τυράννον.
 Πέπρακε με Κυθήρη
 λαβούσα μικρὸν υἱόν·
 ἐγὼ δ' Ἀνακρεόντι
 διακονῶ τούτῳτα·
 καὶ νῦν οἷός ἐκείνου
 ἐπιστολὰς κομιζῶ·
 καὶ φησὶν εὐθὺς με
 ἐλευθερὴν ποιήσειν.
 Ἐγὼ δέ, κῆν ἀφῇ με,
 δούλη μένω παρ' αὐτῷ.
 Τί γὰρ με δεῖ πετεινῶν
 ὄρη τε καὶ ἀγροῦς,

και δένδρεσι καθίζειν,
 φαγούσαν αγγιον τίς
 Τανυῦ εἶδ' ἀντ' ἀρτον
 ἀφαρπασάσα χερῶν
 Ἀνακρεοντος αὐτου·
 πίνειν δὲ μοι δίδωσι
 τὸν οἶνον ὅν προπίνει.
 Πιούσα δ' ἀν' χορευσῶ,
 καὶ δεσποτὴν Ἀνακρεοντα
 πτεροῖσι σὺλκαλυψῶ.
 κοιμώμενη δ' ἐκ' αὐτῷ
 τῷ βαρβύτῳ καθεύδω.
 Ἐχρὶς ἀπαντ', ἀπελθε.
 Δαλιστέραν μ' ἐθῆκας,
 ἀνθρώπε, καὶ κορώνης.

Β'. Εἰς ἔρωτα κηρίνον.

Ἐρωτα κηρίνον τις
 νενηγὴς ἐπώλει·
 ὦγε δὲ οἱ παραστᾶς,
 ποσού τι λείεις, εἶπεν, σοὶ
 τό τρυχθεὶς ἐκτριωμαί·
 Ὁ δ' εἶπε δωριαζών,
 λαβ' αὐτὸν σπποσού ληΐ·
 ὁμῶς δ' αὖ ἐκμάθης παν,
 οὐκ εἰμὶ κηροτεχνῆς.
 Ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
 Ἐρωτὶ παντορεκτῇ.
 δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν κμιν
 δραχμῆς κωλὸν συνευρον.
 Ἐρῶς, σὺ δ' εὐθεὺς με

πυρῶσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
κατὰ φλογὸς τακῆσθαι.

ια'. Εἰς ΕΑΤΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρεῶν γερῶν εἰ,
λαμβάνων εσοπτρὸν, ἀθρεῖ,
χορῆας μὲν οὐκέτ' οὐσας,
ψιλὸν δὲ σὲν μετώπῳ.
Ἐγὼ δὲ τὰς κύμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπηλῆθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ νερόντι μάλλον
πρέπει τὰ τερπνὰ παιζέειν,
ὥσθ' ὡς πελῆας τὰ μοιρῆς.

ιβ'. ΕΙΣ ΚΕΛΙΔΟΝΑ.

Τι σοι θελεις ποιησω,
 τι σοι λαλη χελιδων;
 τα ταρσα σευ τα κουφα
 θελεις λαβων ψαλιξω,
 η μαλλον ενδοθεν σευ
 την γλωσσαν, ως ο Τηρευς
 εκεινος, εκθεριξω;
 Τι μεν καλων ονειρωτ,
 υπορθρυσαις φοναις,
 αφερκασας Βαθυλλον

ιγ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οι μεν καλην Κυβεβην
 του ημιθηλυν Αττιν

ἐν οὐρεσι βοῶντα
 λεγούσιν ἐκμανῆναι·
 οἱ δὲ κλάρον παρ' ὀχθαῖς
 δαφνηφόροι Φοῖβον
 λαλὸν πίνοντες ὕδωρ,
 μεμνηνοτεῖς βούσιν.
 Ἔγω δὲ τοῦ λυαίου
 καὶ τοῦ μυροῦ κορεσθεῖς,
 καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 θελῶ θελῶ μανῆναι.

ΙΔ'. Εἰς Ερῶτα.

Θελῶ ~~θελῶ~~ φιλησαι.
 Ἐπειθ' Ἐρῶς φιλεῖν με
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 αἰβουλον, οὐκ ἐπεισθην.

Ὁ δ' ευθυ τοξον αρας
και χρυσειην φαρετρην,
μαχη με προυκαλειτο.

Καγω λαβων επ' ωμων
δωρηχ' οπως Αχιλλευς,
και δουρα και βοειην,
εμαρναμην Ερωτι.

Εβαλλ', εγω δ' εφευγον.

Ως δ' ουκετ' ειχ' οιστους
ησκαλλεν, ειθ' εαυτον
αφηκεν εις βελεμνον.

μεσος δε καρδιης μεν
εδυνε, και μ' ελυσε.

Ματην δ' εχω βοειην,
τι γαρ βαλωμεθ' εξω,
μαχης εσω μ' εχουσης;

18'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅν μοι μέλει Γυγας
 του Σαρδεων ανακτος,
 ουθ' αιρεει με χρυσοις,
 ουδε φθονω τυραννοισ.
 εμοι μέλει μυροισι
 καταβρεχειν υπηνην.
 Εμοι μέλει ροδοισι
 καταστεφειν καρηνα.
 Το σημερον μέλει μοι,
 το δ' αυριον τις οιδεν;
 Ως ουν εν' ευδι' εστι,
 και πινε και κυβευε,
 και σπευδε τω Δυαιω,
 μη νοησους ην τις ελθη,
 Λεγῃ, σε μη δει πινειν.

15'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Συ μὲν ληγεις τα Θηβης,
 ο δ' αυ Ψρυγων αυτας,
 εγω δ' εμας αλωσεις.
 Ουχ ιππος ωλεσεν με,
 ου πεζος, ουκι νηες,
 στρατος δε καινος αλλος,
 απ' ομματων βαλων με.

16'. ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ
 ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τον αργυρον τρευσας,
 Ηφαιστε, μοι ποιησον,
 πανοπλιαν μεν ουχι·
 τι γαρ μαχαισι καμποι;

ποτηριον δε κοιλον
 υπον θυγη βυθονον·
 ποιει δε μοι κατ' αυτο
 μητ' αστρα, μηθ' αμαξας,
 μη στεγνον Ωριωνα·
 Τι Ιλειαδεσσι χαροι,
 τι δ' αστρασι Βωτειω;
 Ποιησον αμπελου; μοι,
 και βοτρυας κατ' αυτο,
 και τρυσευς πατουντας
 ομου καλω Λυαιω
 Ερωτα και Βαθυλλον.

ιη'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλη τεχτα τορνευσον
 εαρος κυπελλον ηδυ,

τὰ πρῶτα τέρπνα ἡμῖν
 ῥοδὰ φερούσων ὤρην.
 Ἀργυρίαν δ' ἀπλώσας,
 ποτὸν ποιεῖ μὲν τέρπνον·
 τῶν τελετῶν, παλαιῶν,
 μὴ μοι ἔκγονοιορεῦσιν,
 μὴ φευκτὸν ἰσπορήμα.
 Μᾶλλον ποιεῖ Δίος γόνον
 Βαχχὸν εὖιον ἡμῖν.
 Μυστικὴ νάματος ἡ Κυπρίς
 νμεταίοις κρότουσα.
 Χάρασσι' Ἐρωτὰς ἀνοπλοῦς,
 καὶ Χαρίτας γέλωσας
 ὑπ' ἀμπέλων εὐπιταλόν,
 εὐβοτρυνόν, κομώσαν.
 Συναπτε κοῦρους εὐπρεπεῖς,
 ἀν μὴ Ψοῖδός αἰθυρή.

ΙΔ'. ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ .

Ἡ γῆ μελαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν,
πίνει θαλάσσια δ' αὖρας,
ὁ δ' ἥλιος θαλάσσιον,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τι μοι μαχεσθ' ἑταῖροι,
κ' αὐτῷ δελοντι πίνειν;

Κ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ .

Ἡ Γαιταλου ποτ' ἐστὴ
λίθος Φρυγῶν ἐν ὀχθαῖς,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἐπὶ τῇ
Παυδίου τοῦ χελιδῶν.
Ὑγῶ δ' εὐοπτρον εἶην,

Τπο καυμάτας γαρ ἦδη

Βρομίου πικρὸν ἀμύδι·

Δότε μοι, δὲ, ο ἡνναίκε

κα', ΕΙΣ ΕΛΤΟΝ.

ἦν ποταμὸν πατρίαν με.

Καὶ ἀνδράμον γενναίαν.

καὶ μαργαρον τραγῆλον.

Καὶ ταυρὸν δὲ μαστόν,

ὅπως εἴω α' ἀλκιφον.

δύμον, γυναι, γενναίαν,

ὅπως αὖτε χροῦα λουστον

Τδωρ δὲ γενναίαν,

ὅπως αὖτε φερὸν με.

Εἴω χροῦα γενναίαν,

ὅπως αὖτε βλάπτει με.

προποθείς αναστενάζω.
 Δότε δ' ανθων εκείνοι·
 στεφανούς δ' οίους πυκαξι,
 τα μέτωπα μου 'πικαίει·
 το δε κύμα των ερωτων
 κρυδίη τινι σκεπαίω.

κβ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρα την σκιην, Βαθυλλε,
 καθισον, καλον το δένδρον·
 απαλὰς σείει δε χαιτας
 μαλακωτάτῳ κλαδισκῳ,
 παρα δ' αὐτῷ ἐμβιζέει
 πηγὴ ρεῦσα πειθους.
 Τίς ἀν' οὐν ὁρων παρελθὼι
 καταγωγίον τοιούτον;

κγ'. ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ πλοῦτος εἶγε χρυσοῦ
το ζῆν παρηγε δνητοῖς,
ἐκαρτεροῦν φυλατῶν,
ἐν', ἂν δανεῖν ἐπελθῇ,
λάβῃ τι, καὶ παρελθῇ.
Εἰ δ' οὐδε το πριασθῶαι
το ζῆν ἐνεσσι δνητοῖς,
τι καὶ ματὴν στεναζῶ,
τι καὶ γούους προτιμῶ;
δανεῖν γὰρ εἰ πεπρωται,
ὃ χρυσοῦς ὠφελεῖ με;
ἐμοὶ γενοῖτο πινεῖν·
πιοντι δ' οἶνον ἡδύν,
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,

ἐν δ' ἀπαλαιαῖσι κοιταῖς
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

κδ'. Εἰς Εἶπτον.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτεχθὲν
βιοτοῦ τριβὸν οὐδενὲν,
χρονὸν ἐγνων, οὐ παρηλθόν,
οὐ δ' ἐχὼ δράμειν, οὐκ οἶδα.
Μεθεῖτε με, φροντίδες,
μηδὲν μοι, καὶ ὑμῖν ἔστω.
Πρὶν ἐμε φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γέλωσῃ, χορευσῷ,
μετὰ τὸν καλὸν Ἀναίου.

κε'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Όταν πινω τον οινον,
 ευδουναι αι μεριμναι.
 Τι μοι πονών, τι μοι γονών,
 τι μοι μελει μεριμνών;
 Δανειν με δει, καν μη δελω·
 τι δε τον βιον πλατωμαι;
 Πινωμεν ουν τον οινον
 τον του καλου Δυαιου.
 Συν τω δε πιτειν ημας
 ευδουσιν αι μεριμναι.

κς'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Όταν ο Βακχος εισελθη,
 ευδουσιν αι μεριμναι,

θάκων δ' ἔχειν τὰ Κραιοῦν
 δέλῳ καλῶς αἰδεῖν·
 κισσοσπτεφῆς δὲ κειμαι,
 πατὼ δ' ἀπαντὰ θυμῷ.
 Οπλιζ', ἐγὼ δὲ πινῶ.
 Φερε μοι κυπελλόν, ὦ παῖ.
 Μιθυοντά γάρ με κείσθαι
 πολὺ κρείσσον, ἢ θάνατον.

κζ'. Εἰς Διονύσειον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βαχχὸς
 ὁ λυσιφρων, ὁ Δυμῖος
 ὅταν εἰς φρίνας τις ἡμᾶς
 εἰσελθῇ μεθυδοτάς,
 διδάσκει με χορεύειν.
 ἔχω δὲ καὶ τι τέρπωνον

• τὰς μεθὰς ἐρασταί,
 μετα κρατῶν, μετ' ᾠδαί,
 τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
 καὶ πάλιν θελῶ χορεύειν.

κγ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ
 ΕΤΑΙΡΑΝ.

Ἄγε ζωγραφῶν ἀρίστε,
 γραφε ζωγραφῶν ἀρίστε,
 Ροδίνης κοίρανε τέγνης,
 ἀπεουσάν ὡς ἀν εἶπω,
 γραφε τὴν ἐμὴν ἐταίρην.
 Ἐρῶφε μοι τριχὰς τὸ πρῶτον
 ἀπολας τε καὶ μελαινας·
 • δὲ κῆρος ἀν δυνῆται,
 γραφε καὶ μυροῦ ἀνέουσας.

Γραφε δ' ἐξ ὅλης παρείης
 ὑπο πορφύραισι χαιταῖς
 ἐλεφαντινόν μετώπον.

Το μεσοφρύον δὲ μὴ μὲν
 διακοπτε, μήτε μισγε·

ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,

το λεληθότως συνοφρύον
 βλέφαρων ἱτὺν κελαινήν.

Το δὲ βλέμμα νυν ἀληθῶς
 ἀπο τοῦ πυρός ποιήσον,
 ἀμα γλαυκόν ὡς Ἀθηναίης,
 ἀμα δ' ὕγρον ὡς Κυθήρης.

Γραφε ρίνα καὶ παρείας,
 ῥοδά τῷ γαλακτὶ μέλας.

Γραφε χεῖλος οἷα Πειθούης
 προκαλούμενῃ φιλήμα,

Τρυφεροῦ δ' ἐσὼ γενείου

περι λυγδινῶ τραχηλῶ
 Χυριτεῖς πετοίντο πασαι.
 Στυλίσσον τολοιπον αὐτην
 υποπορφυροισι τιπλοῖς.
 Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 ὀλίγον, το σῶμ' ἐλεγχον.
 Ἀπεχει· βλέπω γὰρ αὐτην.
 ταχα κηρε κει λήλησεις.

κς'. ΕΙΣ ΕΛΤΤΑΛΟΝ.

Γραφε μοι Βαθυλλον οὐτῶ
 τον εταῖρον, ὡς διδασκο.
 Λιπαράς κομας ποιήσον,
 τὰ μὲν ενδοθεν, μελαινας,
 τὰ δ' ες ακρον, ηλιωσας.
 Ἐλικας δ' ελευθερους μοι,

πλοκαμών ατακτα συνθεις
 αφες ως ζελουσι κεισθαι.
 Απαλον δε και δροσωδες
 στεφετω μετωπον οφρυς
 κυανωτερη δρακοντων.
 Μελαν ομμα γοργον εστω
 κεκερασμενον γαλήνη·
 το μεν ἐξ Ἀρης ελκων,
 το δε της καλης Κυθρης.
 Ινα τις το μεν φοβηται,
 το δ' απ' ελπιδος κρεμαται.
 Ροδινην δ' οποια μηλον
 χνοιην ποιει παρειην.
 Ερυθημα δ' ως αν αιδους
 δυνασαι βαλειτ, ποιησον.
 Το δε χειλος ουκετ' οίδα
 τιτι μοι τροπω ποιησεις.

απαλον, γεμον τε Πείθους.

Το δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς

ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.

Μεγά δὲ προσώπον ἐστὼ.

Το δ' Ἀδωνιδᾶς παρηλθόν,

ἐλεφαντινὸς τρακῆλος.

Μεταμαζιον δὲ ποιεῖ

διδυμὰς τε χεῖρας Ἑρμοῦ,

Πολυδευκεὺς δὲ μῆρονς,

Διονυσίην δὲ τῆδυν.

Ἀπαλὼν δ' ὑπερθε μῆρων,

μῆρων τὸ πῦρ ἐχόντων,

ἀφελὴ ποιήσων αἰδῶ,

Πάφειν θελούσαν κῆρ.

Ψθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,

ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι

δυνασάι· τὰ δ' ἤν' ἀμείνω.

Τι με δει ποδας διδασχειν;
 Λαβε μιστων οσσον ειπης.
 Τον Απολλωνα δε τουτον
 καθελων, πειει Βαθυλλον.
 Ην δ' ες Σαμον ποτ' ελθης.
 γραψε Φοιβον εκ Βαθυλλον.

Λ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Α. Μουσαι τον Ερωτα
 δησασαι στεφανοισι,
 τω καλλει περιδωκαν.
 Και νυν η Κυθερεια
 Ζητει, λυτρα φερουσα,
 λυσασθαι τον Ερωτα.
 Καν λυση δε τις αυτον,
 ουκ εξεισι, μεινει δε.
 Δουλευειν δεδιδυκται.

λα'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἄν' με τοὺς θεοὺς σοί,
 πίνειν πίνειν ἀμυστι.
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Ἑμαινέτ' Ἀλχμαιῶν τε
 χ' ὁ λευκοποῦς Ὀρέστης,
 τὰς μητέρας κτανόντες.
 Ἐγὼ δὲ μηδὲν ἄλλας,
 πίων δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 θέλω θέλω μανῆναι.
 Ἑμαινέθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
 δεινὴν κλονῶν φαρμακίαν,
 καὶ τοῖον Ἰφίτειον.
 Ἑμαινέτο πρὶν Αἴας,
 μετ' Ἀσπίδος κραδαίνων

τὴν Ἑκτορος μαχαιραν.
 Ἐγὼ δ' ἔχων κυπτελλον
 καὶ στέρμα τοῦτο χιτῆαις,
 οὐ τόξον, οὐ μαχαιραν,
 θελω θελω μανηναί.

ΛΒ'. ΕΙΣ ΤΟΤΕ ΕΑΥΤΟΥ
 ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φίλλα παντὶ δένδρῳ
 ἐπιστάσαι κατεῖπεν,
 εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν
 τοῦ τῆς ὀλῆς θαλάσσης,
 σὲ τῶν ἐμῶν ἐρωτῶν
 μόνον ποίω λογιστήν.
 Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
 Ἐρωτᾶς εἰκοσὶν ἔτις,

και πεντεκαιδεκ' αλλους
 Επειτα δ' εκ Κορινθου
 Δεις αρμαθους ερωτων.
 Αχαιης γαρ εστιν,
 οπου καλαι γυναικες.
 Τιθει δε Λεοβιους μοι
 και μεχρι των Ιωνων,
 και Καριης, Ροδου τε,
 διασχιλιας ερωτας.
 Τι της αι κηρωθεις,
 Ουπω Συρους ελεξα,
 ουπω ποθους Κανωβιον,
 ου της απαντ' εχουσης
 Κρητης, οπου πολεσαιν
 Εως εποργιαζει.
 Τι σοι θελει; αριθμειν
 τους εκτος αυ Γαδειρων

των Βακτριων τε κ' Ἰνδων
 ψυχῆς ἐμῆς ἐρωτας;

λγ'. Εἰς Χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλῃ χελιδὼν,
 ἐτήσῃ μολόνσο.
 Σέρει πλέκεις καλὴν,
 χειμῶνι δ' εἰς ἀφαντος
 ἢ Νεῖλον ἢ πρὶ Μερφιν.
 Ἔρως δ' αἰεὶ πλέκει μὲν
 ἐν καρδίῃ καλῇ.
 Ποθὸς δ' ὅτ' αὖ μὲν πτερουταί,
 ὁ δ' ὦν ἐστὶν ἀκμήν,
 ὁ δ' ἡμιλεπτός ἤδη.
 Βοή δ' ἐκ γένει' ὠλεῖ
 κεχρηγῶτων νεοττων.

Ερωτιδεις δε μικρους
 οι μειζονες τρεφουσιν.
 Οι δε τραφεντες ευθυς,
 παλιν κυουσιν αλλους.
 Τι μηχος ουν γενηται,
 Ου γαρ σθενω τοσπουτους
 Ερωτας εκβοησαι.

λδ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μη με φυγης, ορωσα
 ταν πολιαν ιθειραν·
 μηδ', οτι σοι παρεστιν
 ανθος ακμαιον ωρας,
 ταμα φιλτρα διοξης.
 Ορα χαν υτεφανοισιν

ὅπως πρέπει τα λευκά
 ῥοδοὺς κρίνα πλακύντα.

λέ'. Εἰς τὴν Ἑφρώπῃν.

Ὁ ταυρὸς οὗτος, ὁ παῖς,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νῶτοῖς
 Σιδωνίην γυναῖκα.
 Πέρα δὲ πόντον εὐρύν,
 τέμνει δὲ κύμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἀν δὲ ταυρὸς ἄλλος
 ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
 ἐπλέυσσε τὴν θάλασσαν,
 εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

λγ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ

ΖΗΝ.

Τι με τοὺς νομοὺς διδάσκεις,
 καὶ ρητορῶν ἀναΐκας;
 τι δέ μοι λόγων τοσούτων
 τῶν μὴδεν ὠφελουντῶν;
 Μᾶλλον διδάσκει πίνειν
 ἀπαλὸν ποτὸν Ἀναιῶν,
 μᾶλλον διδάσκει ταιξίζειν
 μετὰ χρύσεῃ Ἀφροδίτῃ.
 Πόλιναι στεφοῦσι κυρῶν.
 Δὸς ὕδωρ, βυλ οἶνον, ὦ παι.
 τὴν ψυχὴν μου καρῶσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλυπτεῖς.
 Ὁ δαυτῶν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λζ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς εὐρυς φανεύτος
 Χαριτεῖς ροδα βρυνοῖσι.
 Ἴδε πῶς κύμα θαλάσσης
 ἀπαλυνεται γαλήνῃ.
 Ἴδε πῶς κησσα κολυμβά.
 Ἴδε πῶς γερανὸς οἴδευει.
 Ἀφελῶς δ' ἐλαμψε Τίταν·
 νεφελῶν σκiai δοκουνται.
 Ἦν βροτῶν δ' ἐλαμψε γῆ.
 Κάρποισι γαῖα προκυπτει,
 καρπὸς ἐλαίας προκυπτει.
 Βρομίου στέφεται τιμα.
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶτα
 καθελῶν ηὔθησε καρπός.

λη'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Εγώ γερων μὲν εἰμι,
 νεῶν πλεον δε πινω,
 καὶ δεησῇ με χορευεῖν,
 σκηπτρον ἔχω τὸν ασκον.
 Ὁ καρβηξ δ' οὐδεν ἐστιν.
 Ὁ μὲν θελὼν μαχεσθαι,
 παρεστὼ καὶ μαχεσθῶ.
 Ἐμοὶ κυπελλόν, ὦ παῖ,
 μελιχρον οἶνον χῆδον
 εἴχερασας, φορησον.
 Εγώ γερων μὲν εἰμι,
 Σειλήνον ἐν μεσοῖσι
 μιμουμενός χορεύσω.

ΛΔ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 τότε μὲν ἦτορ ἰανθεῖν
 ἁγαινεῖν ἀρχεται Μουσας.
 Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ἀποριπτονται μεριμναι,
 πολυφροντιδες τε βουλαι
 ες ἀλεκτυποῦς αἴητας.
 Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 λυσιπαιγμων τότε Βακχος
 πολλὰ ἀνθεσιν μ' ἐν αὐραις
 δονεῖ μεθ' ἡ γαῖωσας.
 Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 στεφάνους ἀνθεσι πλεῖστας,
 ἐπιθεί; δὲ τῷ κεφαλῇ,

βιστου μελπω γαληνην.
 Οτ' εγω πιω τον οινον,
 μυρω ευωδει τεγξας
 δεμας, αγκαλιαις δε κονρηκ
 κατεχων, Κυπριν αειδω.
 Οτ' εγω πιω τον οινον,
 υπο κυρτοις δε κυπελλοις
 τον εμον νοσν υπλωσας,
 θιασω τερπομαι κυρτων.
 Οτ' εγω πιω τον οινον,
 τοδε μοι μονω το κερδος,
 ταδ' εγω λαβων απουισω.
 Το θανειν γαρ μετα παντων.

μ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἐρως ποτ' ἐν ροδοῖσι
 κοιμώμενην μέλιτταν
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτραβη.
 Τὸν δακτυλὸν δὲ δαχθεις
 τὰς χεῖρας, ὠλολύξε.
 Δραμὼν δέ, καὶ πετασθεὶς
 πρὸς τὴν καλὴν Κυβήρην,
 ὠῶῶ, μῦτερ, εἶπεν,
 ὠῶῶ, κ' ἀποθνήσκω.
 Ὄφρις μ' ἐτύψε μικρὸς,
 πτερωτὸς, οὐ καλοῦσε
 μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 Ἀ δ' εἶπεν, ἔκ το κενερόν
 πονεῖ το τὰς μέλιττας,

ποσόν, δοκεις, πονουσιν,
 Ἔρως, οσους συ βαλλεις;

μα'. ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἰλαροι πινωμεν οἶνον,
 ἀναμελψόμεν δὲ Βακχόν,
 τὸν εἰς εὐρεταν χορείας,
 τὸν οἷος ποθοντα μόλπας·
 τὸν ὁμοτροπὸν Ἑρῳτι,
 τὸν ἐρωμένον Κυθήρης·
 δι' οὗ ἡ μεθὴ λοχευθή,
 δι' οὗ ἡ χάρις ἐτεγθή,
 δι' οὗ ἀμπαυεταὶ λυπῶ,
 δι' οὗ εὐγαζέτ' ἀνία.
 Το μὲν οὖν ποῖμα κερασθέν
 ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες,

το δ' αχὺς πεφευγε μιχθὲν
 ανεμοτροπῶ πτελλῆ.

Το μὲν οὖν πομα λαβόμεν
 τας δὲ φροντιδας μεθώμεν.

Τι γὰρ ἐστὶ σοὶ τὸ κερδὸς
 οἰδυραμένῳ μεριμναίς;

Ποθεν οἶδαμεν τὸ μελλόν;
 Ὁ βίος βροτοῖς ἀδύλος.

Μεθύων δὲ λῶ χορεύειν,
 μεμυρισμένος δὲ παίζειν
 μετὰ καὶ κυλῶν γυναικῶν.

Μελετῶ δὲ τοῖς δελουσίῳ
 ὅσον ἐστὶν ἐν μεριμναίς.

Ἰλαροὶ πῖωμεν οἶνον,
 ἀναμελῶμεν δὲ Βακχόν.

μβ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθεω μεν Διονυσου
 φιλοπαιγματος χορμιας,
 φιλειω δ' οταν εφηβου
 μετα συμποτου λεριζω.
 Στεφανισκους δ' υαχιθων
 κροταφοισιν αμφιπλεξας,
 μετα παρθενων αθυρειν
 φιλειω μαλιστα παντων.
 Φθονον ουκ οιδ' εμον χτορ,
 φθονον ουκ οιδα δαικτον.
 Ψιλολοιδυροιο γλωττης
 φευγω βελεμνα κυψα.
 Στυγειω μαχας παροικους
 πολυκωμους κατα δαιτας.

Νεοθηλαιοὶν ἡμὰ κοῦραις
 ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
 βίον ἡσυχὸν φερώμεν.

μγ'. Εἰς ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μαχαριζομέν σε τεττιῆ,
 ὅτι δένδρεων ἐπ' ἀκρῶν
 ὀλιγὴν δρῦσιν πέπωκας,
 βασιλεὺς ὅπως, αἰδεῖς.
 Σα γὰρ ἐστὶ κείνα πάντα
 ὅποσα βλεπεῖς ἐν ἀγροῖς,
 χ' ὅποσα φέρουσιν ὥραι.
 Σὺ δὲ φίλια γεωργῶν,
 ὅπο μὴδενος τι βλαπτῶν.
 Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
 δέρεος γλυκύς προφήτης.

Φιλεουσι μεν σε Μουσαι,
 φιλεει δε Φοῖβος αὐτος,
 λιγυρην δ' ἔδωκεν οἰμην.
 Το δὲ γῆρας οὐ σε τειρει,
 σόφει, γηγενής, φιλύμνε,
 ἀπαθής, ἀναιμοσάρκε,
 σχεδὸν εἰ ἄτοις ὁμοῖος.

μδ'. ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΤΟΤ
 ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδοκουν οὐαρ τροχαζειν,
 πτερυγας φερων ἐπ' ὤμων,
 ο δ' Ἔρως ἔχων μολυβδον
 παρὶ τοῖς καλοῖς ποδισκοῖς
 ἔδωκε, καὶ χιχάνει.
 Τι ζελεῖ οὐαρ τοδ' εἶναι;

Δοκεῖ δ' ἐγώ γε πολλοῖς
 εἴν' ἐρῶσι με πῶκεντα,
 διολισθαίνειν μὲν ἄλλοις,
 εἴν' τῷδε συνδεθῆναι.

μέ'. ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ
 ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθῆρης
 παρὰ Ἀημνίαις καμίνους
 τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρωτῶν
 εὔρει, λαβὼν σιδήρεον.
 Ἀκιδᾶς δ' ἐβόηκε Κυπρίς,
 μέλι το γλυκύ λαβούσα,
 ὃ δ' Ἐρως χολὴν ἐμίσγε.
 Ὁ δ' Ἀρῆς ποτ' ἐξ αὐτῆς
 στιβαρὸν δορυ κραδαίνων,

βελος ηυτελιζ' Ερωτος.

Ο δ' Ερωσ, τοδ' εστιν, ειπε,

βαρυ, περσας νοησις.

Ελαβεν βελεμνον Αρης,

υπεμειδιασε Κυπρις.

Ο δ' Αρης αναστεναξας,

βαρυ, φησιν, υρον αυτο.

Ο δ' Ερωσ, εχ' αυτο, φησι.

μς'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπον το μη φιλησαι,

χαλεπον δε και φιλησαι,

χαλεπωτερον δε παντων

αποτυχανειτ φιλουντα.

Γενος ουδεν εις ερωτα

συφιη, τροπος πιτειται.

Μοῖνον ἀργυρον βλέπουσιν.
 Απολοιτο πρῶτος αὐτός
 ὁ τὸν ἀργυρον φιλησας·
 διὰ τούτου οὐκ ἀδελφοί,
 διὰ τούτου οὐ τοκῆες·
 πόλεμοι, φοναὶ δὲ αὐτόν.
 Τὸ δὲ χεῖρον, οὐλύμεσθω
 διὰ τούτου οἱ φιλοῦντες.

μῆ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνον,
 φιλῶ νέον χορευτῶν.
 Γερῶν δ' ὅταν χορευῇ,
 τριχᾶς γερῶν μὲν ἐστί,
 τὰς δὲ φρενᾶς νεωτέραι.

μη'. ΑΛΛΟ.

Δάτε μοι λυρὴν Ὀμήρου,
 φονίης ἀνευθε χορδῆς,
 φέρε μοι κυπελλὰ θεσμών,
 φέρε μοι νόμους κερασσῶ,
 μεθύων οὕτως χορευσῶ,
 ὑπο σῳφρονος δὲ λύσεως
 μετὰ βάρβιτων μεϊζῶν
 τὸ παροινιον βύησω.

μδ'. ΑΛΛΟ.

Ἄγε ζωγραφῶν ἀριστεί,
 λυρικῆς ἀκούε Μουσῆς·
 φιλοπαιγμονες δὲ Βακχαί

ἑτεροπνεοῦς ἐννεύλους·
 γραφεύας πολεὺς τὸ πρῶτον
 ἱλαρὰς τε καὶ γέλῳσας·
 ὁ δὲ κηρὸς αὖ δύναται,
 γραφεὺς καὶ νομοὺς φιλοῦντων.

Β'. Εἰς Διονύσιον.

() τὸν ἐν ποταῖς αἰετὶς,
 νεὸν ἐν ποταῖς αἰετὶς,
 κάλον ἐν ποταῖς χορευτὴν
 τελευτῶν ὄρεος κατηλθε·
 ἀπάλαν βροτοῖσι φίλτρον
 ποτὸν ἀσπονδὸν κομιζών,
 γόνον ἀμπελὸν τοῦ οἴνου,
 πεπεδῆμενον ὀπωρμὶς
 ἐπὶ κλήματων φυλαττεῖν.

Ἰν' οὐτ' ἀν' τεμῶσι βότρυν,
 ἀνύσοι μινώσι πικρὲς,
 ἀνύσοι διμῶς δειήτορ,
 ἀνύσοι γλυκύν τε θυμόν,
 εὐσετούς φανεύτος ἄλλου.

νη'. Εἰς Δίσκον ἔχοντα
 Ἀφροδίτην.

Ἄρα τίς τορνεύει πόντον;
 ἄρα τίς μαγείᾳ τέχῃ
 ἀνεχέει κύμα δίσκῳ
 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
 Ἄρα τίς ὑπερθε λευκῶν
 ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
 νοός ἐς θεοὺς αἰεθλοῖς,
 μακαρῶν φύσιος ἀρχαί;

Ο δὲ νιν εδειξε γυμναν,
 χ' ὅσα μὴ θεμῖς ὀρασθαι,
 μὲν κῦμα σὺνκαλυπτει.

Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
 Βρυὸν ὡς ὑπερθε λευκὸν
 ἀπαλοχρῶς γαλήνας
 θεμῶς εἰς πλοῦν φερούσα,
 ῥοθίων παροίθην εἰλκει.

Ῥοδεῶν δ' ὑπερθε μαζῶν,
 ἀπαλῆς ἐνερθε θειρῆς
 μέγα κύμα πρῶτα τέμνει.

Μέσον αὐλακὺς δὲ Κυπρίῃ
 κρίνον ὡς ἰοῖς ἐλιχθεν,
 διαφαινεται γαλήνας.

Ὑπερ ἀργυρῶ δ' ὀχούνται
 ἐπὶ δελφισὶ χορευταῖς
 θόλιναν τοὺν μεροπῶν

Ερως, Ἰμερὸς, γελῶντες,
 Χορὸς ἰχθύων τε κυρτός,
 ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
 Παιφίης τε σῶμα παίζει,
 ἵτα νηχεται γελῶσα.

ιβ'. ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανοχρῶτα βοτρυν
 θαλάροισ φερόντες ἀνδρῶν
 μετὰ παρθενῶν ἐπ' ὤμων
 κατὰ λήνον δὲ βάλοντες
 μόνον ἀρσινεὺς πατοῦσι
 σταφυλὴν, λυόντες οἶνον
 μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
 ἐκὶ ληνοῖσις ὕμνοις,
 ἐρατὸν πίβοις ὀρώντες

τεον ες ξεοντα Βαχχον.
 Ον οταν πινη γεραιος,
 Τρομεροις ποσιν χορευει,
 πολιας τριχας τινασσων.
 Ο δε παρθενον λοχησας
 ερατος νεος ελυσθεις
 απαλον δεμας χυθεισαν
 σκιερων υπερθε φυλλων
 βεβαρημενην ες υπνον.
 Ο δ' Ερωσ αωρα Ψελγων
 προδοτιν γαμων γενεσθαι
 ο δε μη λογοισι πειθων.
 τοτε μη δελουσαν αἴχει.
 Μετα γαρ νεων ο Βαχχος
 μεδνων ατακτα παιζει.

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφάνηφορον μετ' ἡρώς,
 μελπομαι ροδὸν δερινόν.
 Συνεταιρεῖ αὐξέει μελπεῖν.
 Τοδὲ γὰρ δέων ἀημα,
 τοδὲ καὶ βροτῶν το χαρμα·
 Χαρισὶν τ' ἀγαλμ' ἐν ὥραις
 πολυανθῶν ἑρωτῶν·
 Ἀφροδίσιον τ' ἀθέρμα.
 Τοδὲ καὶ μελῆμα μεθοῖς,
 χαριέν φυτόν τε Μουσῶν.
 Γλυκεῖ καὶ ποιοῦντα περὶαν
 ἐν ἀκανθίναις ἀταρπαῖς,
 γλυκευ δ' αὖ λαβόντα θαλπεῖν
 μαλακαῖσι χερσὶ κουφαῖς

προσαγοντ' Ἐρωτος αἶθος·
 ὡς σοφῷ τοδ' αὐτὸ τερπνον,
 Σαλπιγίαι τε καὶ τραπέζαις,
 Διονυσιαῖς τε εορταῖς.

Τι δ' ἄκκυ ροδου γένοιτ' αὖ;
 ροδουδακτυλὸς μὲν Ἥως,
 ροδουπηχεὺς δὲ Νυμφαί,
 ροδουχρὸς δὲ καὶ Ἀφροδίτα
 πᾶρα τῶν σοφῶν κίλνεται.

Τοδε καὶ νοσοῦντιν ἀρκεῖ,
 τοδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 τοδε καὶ χρόνον βιάται.

Χαριέν ροδῶν δὲ γήρας
 νεότητος εὐχεν ὁδμήν.

Φερε δὴ φῶτὴν ληζόμεν.

Χαρομένης σπ' ἐκ θαλάττης

Δεδρυσωμένην Κυθηρην

ελοχευε ποντος αφρω,
 πολεμοχλονον π' Αθηνην
 κορυφης εδεικνυε Ζευς,
 τοτε και ρυδων αγητων
 νεον εινος ηνθισε χθων,
 πολυδαιδαλον λοχευμα.
 Μακαρων θεων δ' ομιλος
 ρυδον ως γενοιτο, νεκταρ
 επιτεγξας, αντετειλεν
 αγερωχον εξ ακανθης
 φυτον αμβροτον Λυαιον.

υδ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οτ' εγω νεοις ομιλουν
 εσθρων παρεστιν ηκα,
 τοτε δη τοτ' ες χορειην

ο γέρων ἐγὼ πτερουμαι.
 Περιμεινον με Κυθήβα.
 Παράδος, θέλω στίφεισθαι.
 Πολιον δε γήρας εἰας.
 Νεος ἐν νεοῖς χορευσω.
 Διονυσίης δε μοι τις
 φερετω ροιαν ὀπωρῆς,
 ἐν' ἰδῆ γεραντος ἀλλῆν,
 δεδαηκοτος μεν εἰπειν,
 δεδαηκοτος δε πινειν,
 χαριεστως δε μανῆναι.

ντ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ
 ΩΔΑΡΙΟΝ,

Εν ἰσχυοῖς μεν ἵπποι
 πυρὸς χαράγμ' ἐχουσι,

και Παρθιους τις ανδρας
εγνωρισεν τιαιραις.

Εγω δε τους ερωντας
ιδων επισταμ' ευθυς.

Εχουσι γαρ τι λεπτον
ψυχης εσω χαραγμα.

Τῶν ἐξῆς μέλων τὰ μὲν ἐστὶν
 Ἀνακρεοντος, τὰ δ' οὐ. Καὶ τὰ
 μὲν ἐν τοῖς ἡμιτέροις ἀντιγρα-
 φῆς μετὰ τῶν λοιπῶν εὐρομέν,
 τὰ δὲ καὶ πανταχοῦθεν συνη-
 γαγῆμεν. ἐκεῖνοις δὲ μόνον τὸ
 ὄνομα αὐτοῦ προσγεγραπται,
 ἡ σαφῶς οἰδαμέν αὐτοῦ ὄντα,
 ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συλ-
 λαβεῖς περιέχονται μαρτυ-
 ρίων, μαθόντες.

νς'. Εἰς Χρυσόν.

Ὁ δραπέτας μ' οὐ χρυσοῦς
 ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
 διηνεμοῖς τε ταρσοῖς,
 αἶε δ' αἶε με φεύγει,
 οὐ μὲν δισκῶ· τίς γάρ

μισῶν θέλει τι θήρα·
 ἔγω δ' ἀφ' αὐτῆς λιασθεὶς
 τῷ δραπέτῳ τῷ χρυσῷ,
 ἐμῶν φρενῶν μὲν αὐραὶς
 φέρειν εἰώκα λυπᾶς,
 λυρὴν δ' εἰλῶν, αἰεὶ δὲ
 ἐρωτικὰς αὐαῖδας.

Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
 υπερφρονεῖν διδάξῃ.

προσείπεν ὁ δραπέτας.

Φερὼν μεθ' αὐτῶν οἱ φροντιστῆες
 εἰλῶν μὲν ὡς μεθ' ἡμῶν
 λυρῆς γενομαὶ λάρον.

Ἀπιστ' ἀπιστε χρυσεῖ,
 ἐστ' ἂν δολοὺς με θέλῃς,
 πλεον χρυσὸν φέρει.

Ποθοὺς κεκλυθεῖς αἰεὶς.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἄνα βαρβιτον δοῦναι.

Λεθλος μὲν οὐ προκειται,
μελετη δ' ἐπεστι παντὶ
σοφίης λαχόντ' αὐτῶν.

Ἐλεφαντιῶ δὲ πληκτρῶ
λίγυρον μέλος κροαινῶν,
φρυγίῳ ρυθμῶ βοησῶ,
αἶετις κυκνος Κανστρου
πολιῶις πτεροῖσι μέλπων
αἰέμου σὺνκυλῶν ἤχην.

Σὺ δὲ μουσα σύλχορενε.

Ἰερὸν γὰρ ἐστὶ Φοῖβου
κίθαρη, δαφνῆ, τριποῦς τε.
Διόλω δ' ἐρωτὰ Φοῖβου

ανεμώλιον τον αιστρον,
 σαοφρον γαρ εστι κυρμυ.
 Το μεν εκπεφευγε κεντρον,
 φυσεως δ' αμειψε μορφην.
 Ψυτον ευθαλεις δ' επηχει.
 Ο δε Ψοιθός, ηε Ψοιβός,
 κρατειν κορην νομιζων,
 χλοερον δρεπων δε φυλλον,
 εδοχει τελειν Κυθηρην.
 Αγε θυμε πη μεμηνας,
 μακνην μανεις αριστην.
 Το θελος φερε κρατυνων,
 σκοπον ως βαλων απελυθς.
 Το δε τοξον Αφροδιτης
 αφες, ως θεους ενεικα.
 Τον Ανακρεοντα μιμου
 την εριδιμον μελισστην.

Φιαλήν προπινε παῖσιν,
 φιαλήν λόγων εραῖνῃν,
 ἀπο νικταροῦ ποσειο
 παραμυθίαν λαβόντες,
 φλόγεμον φεγόντες αἶτρον.
 Σὺ γὰρ δολῶ, σὺ τοι φθονῶ
 ἔρωτ' ἐθικῶς ἀνδράσι.
 Λυρὴν δ' ἀλιπαστον εὖ
 φιλαματων τε κεδνῶν,
 ποθῶν κυπελλὰ κρινῇ,
 ὅταν δελῆς δε φευγῇ.
 Λυρῆς δ' ἐμῆς αἰῶν
 Οὐκ αὖ λειποῖμι τυτθόν.
 Ξεινοῦσι δ' αἶχι μουσῶν
 δολίοις ἀπιστοῖς ἀνδάνεις.
 Ἐμοὶ δε τῷ λυροκτυπῇ
 Μουσας ῥέουσιν ἀποίκον;

αχανθέας ορίνοισ,
αιγλαν τε λαμπρυνοισ.

νξ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τι καλον εστι βαδιζειν
οπου λειμωνες κομωσιν,
οπου λεπτην ηδυτατην
αναπνει ξεφυρος αυρην,
κλημα το βακχειον ιδειν,
χ' υψυ τα πεταλα δυται,
αταλην παιδα κατεχων
Κυπριν ολην πνεουσαν.

ιη'. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Πολιοι μεν ημιν ηδη
χροταφοι, κυρα δε λευκοι.

Χαριεσσα δ' οὐκ ἐδ' ἦδη
 παρα, γηραλχοι δ' οδοιτις
 γλυκερον δ' οὐκετι πολλος
 βιοτου χρονος λελειπται.

Δια ταυτ' ἀνασταλὺξω
 Σαμα, τυρτυρον δεδοικως.
 Αἰδεω γαρ εστι δεινος
 μυχος, αγραλεη δ' ἐς αὐτον
 Καθοδος· και γαρ ετοιμον
 καταβαιντι μη ἀναβῆναι.

τῷ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄγε δη φερ' ἡμιν ὦ παι
 κελιβην, ὁπως ἀμυστιν
 προπιω, τα μεν δεκ' εἶχει
 υδατος, τα πεντε δ' οἶνου

κυμθοης, ως αν υβριστιωσαν
 Αναδευβάσσαρησσω.

.

ξ'. ΚΑΙ ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑ.

Άγε δότε, μηκεθ' ουτω
 παταγω τε κ' αλαλητω
 σκυθικην ποσιν παρ' οινω
 μελετωμεν, αλλα καλοις
 υποπινοντες εν υμνοις.

ξα'. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Ερωτα γαρ τον αβρον
 μελπομυι, βρυσοντα μιτραις
 πολυανθειμοις αειδων.

Ο θε και θεων δυναστης,
ο θε και βροτους δαμαζει.

ξβ'. ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Γουνουμαι σ' ελαφηβολε
Ξανθη παι διος, αγριων
δεσποιν' Αρτεμι θερων,
Ικου νυν επι Αθηταιου
δινησι· δρεοχαρδιων
ανδρων ελκαθορα πολιν
χαιρουσ'. ου γαρ ανημερους
ποιμαινεις πολιητας.

ξγ'. ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Πωλε θρηικη, τι δη με
Λαξον ορμυσι βλεπουσα

νηλεως φευγεις, δοκεεις δε
μηδεν ειδεναι σοφον;

Ισθι τοι καλως μεν αν τοι
τον χαλινον εμβαλοιμι,
ηνιαις δ' εχων, στρεφοιμι
αμφι τερματα δρομου.

Νυν δε λειμοντας τε βουσκειαι
κουφα τε σκιρτωσα παιξεις
Δεξιον γαρ ιπποπειρην
οιχ' εχουσις επιμβατην.

ΞΒ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Απο μοι θανειν γενοιτ'. ου
γαρ αν αλλη
λυσις εκ πονων γενοιτ', ουδ'
αμα τωνδε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΙΝΑ.

Καρτερος ἐν πολέμοις Τι-
μοκριτος, οὐ τοδε σαρμ.
Αρης δ' οὐκ αγαθων φειδε-
ται, αλλα κακων.

Ε'.

Αθδηρων προθανοντα τον
αινοβιην Αγαθωνα
πασ' ἐπι πυρκαιης ηδ' εβο-
ησε πολεις.
Ου τινα γαρ τοιονδε γεων
ο φιλαιματος Αρης
ηναρισε στυζερες εν στρο-
φυληγι μαχης.

Γ'.

Και σε Κληνοριδῆ ποθὸς ὠ-
 λισε πατριδὸς αἰης,
 θάρσασάντα τοῦτο Λυλῆ-
 πι χειμεριῆ.
 Ὄρη γὰρ σε πεδῆσεν ἀνέ-
 γυος· ὕργα δὲ τὴν οἴν
 κυματ' ἀμφ' ἡμερτήν ἐκλυ-
 σεν ἡλικίην.

Δ'.

Ἢ τὸν θυρσοῦν ἐχουσ', Ἐλι-
 κονίας· ἡ δὲ παρ' αὐτήν,
 Ξανθίππη. Γλαυκὴ δ' ἡ σχε-
 δὸν ἐρχομένη·

Εξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσω
δε φερουσι
κισσον και σταφυλήν, πιο-
να και χιμαρον.

Ε'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΤΡΩΝΟΣ
ΒΟΥΤΝ.

Βουκολε, των αχιλων πορ-
ρω νεμε, μη το Μυρωνος
βοιδιον ως εμπνουν βουσι
συνεξελευσης.

ς'.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΤΤΟ.

Βοιδιον ου γοαγοις τετυ-
τωμενον, αλλ' υπο γηρας

χαλκῶθεν σφετέρῃ ψεύσατο
χειρὶ Μυρῶν.

Ζ'.

Ὁ φίλος ὅς κρατῇ παρα
πᾶσι σινεπταξίῃ.
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυο-
εντα λέγει.

Ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ
αἰγλαὰ δωρ' Ἀφροδίτης
συμμιτῶν, ἐρατῆς μνησ-
κεται εὐφροσύνης.

VARIETAS LECTIONIS.

VARIETAS LECTIONIS.

Editionem elegimus omnium principem Henrici Stephani anni 1554, quam religiose exprimeremus Caeterarum ut numerus, ita varietas ingens. Sed eam putamus omittendam, quae in dialecto consistit, quum nec eget monitore ad loca singula, et inconsulte a Barnesio intrusa sit, qui formas ionicas his odariis ubique restitutum ixit, quod

Anacreontem ionice scripsisse constet. At neque haec, saltem omnia, sunt Anacreontis, neque ferendus editor, qui libellum centies *διωπιαζόμενα* refingendo, *ακρίβως* ionicum deceptis lectoribus tradit.

Alia varietas est in locis tentatis metri causa; quae item negligenda interdum visa est, in iis odariis maxime, quorum versus multi claudicant. Exemplo sit ode brevis $\alpha\delta'$, quae ut pedibus tota incedat certis, ita rescribi partim aliorum,

partim nostra coniectura
potest

Ἐπειὴ βροτὸς γ' ἐτεχθὲν
βιοτοῦ τριβούς αὐδενεῖν,
χρηστὸν, οὐ παρηλθόν, ἐγνων,
οὐ ἔχο δρᾶμεν, τίς οἶδε;
Μετ' οὖν με φροντίδες δη·
μηδὲν μοι ὑμῖν τ' ἔστω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τεκμαρ,
παῖξω, γέλων χορευσώ
μετὰ τὰν καλὸν Ἀρσίου.

At duodecies in adeo bre-
vi carmine recedendum no-
bis ab auctoritate fuit li-
brorum veterum, quos pri-
mus editor expressit. Et
sunt octae aliquot, in quas

licentius etiam grassandum
 sit, ut ad leges metricas
 emendentur. Scio leges lu-
 inemodi scribi posse, qui-
 lus minori opera fiat satis.
 Sed quum longe maior o-
 darum pars accurate exa-
 cta videatur ad normam
 iambici dimetri catalectici,
 ode 2^a tota constet ionicis
 Hipponacteis, poetam id si-
 bi licentiae in ode aliqua
 sumsisse, ut ionicos iambi-
 cis insereret possum crede-
 re, non vero eundem ipsam
 in scriptiuncula paucorum
 versuum omne genus me-

trorum usum commiscere; quod prosam scribere est, incisam numeris paullo impudentius exsultantibus. Itaque odas huiusmodi recentioris aevi censeo, quum aera metrum a numero vix iam Graeci distinguebant. Sed vel si ab Anacreonte illo antiquissimo atque elegantissimo profecta omnia contendas, nihil tamen, opinor, metri gratia in iis odariis, ubi nulla metrorum satis certa ratio apparet, fateberis relingendum.

Atque ea etiam compendii facere visum est, quorum emendatio morari neminem rei metricae studiosum potest, quum brevis fulcienda est τ $\sigma\phi\epsilon\lambda\kappa\nu\sigma\tau\iota\kappa\omega$, vel duplici σ , nisi dorice mavis, ubi licet, ξ rescribere, ut ode iii v. 19 $\delta\iota\sigma\sigma\alpha\varsigma$, vel $\kappa\alpha\theta\iota\acute{\xi}\alpha\varsigma$. V. v. 12 $\lambda\upsilon\mu\iota\sigma\sigma\omega$ etc.

His aliquanto minus obvia, quae non planissime improbabilia nobis visa sunt, collegimus; si quae menti se ultro obtulerunt addidimus; ne quem scientos lan-

de sua frandaremus, cuiusque lectioni plerumque nomen praescripimus eius, qui primus vel excogitavit, vel protulit; sequentes, quae praemonitum nihil habent, eiusdem sunt; qui probaverint, ac sint amplexi non memoravimus. Brevissime studentes adnotare singula, interdum *lege* praefiximus, non quod commendatio certa nostro iudicio sit, qui nihil nobis arrogamus, sed quia mentem nostram aliter explicare non nisi pluribus po-

teramus; quod interdum
fecimus; utinam ad utilita-
tem studiosorum, si qui
haec consulent, accommo-
date.

O D E I I I

Pag. 3

V. 8 Ioseph Trapp Τις, ~~α~~
φην, θυρας κρυσσει κατα
μεν σχισας οτειρους;

V. 17 Non necessaria H.
Steph. emendatio φερων δε
τοξον.

V. 25 Lege πειρασωμεν
τοδε τοξον, ες τι (vel ειν
τι) μοι την βλαβεται β. γ.

O D E I V

Pag. 5

V. 16 Baxterus πριν, ε-
ρω σε, δει μ' απέλθειν.

O D E V

Pag. 6

V. 6 Cl. Brunck το ρο-
δαν φερμιστον ανθος, et

V. 9 ροδα, τοις ο παις
Κυθηρης.

V. 10 Malnut multi κα-
λους ιονλους.

V. 12 Brunck Στεφωμιθ'
ου>· λυριζων x. τ. λ.

Ο Δ Ε V I

Pag. 7

V. 3 Quidam μεθνώμεν

V. 5 κατακισσοισι.

V. 10 αθύρει προχέων.

V. 14 μετα της.

Ο Δ Ε V I I

Pag. 8

V. 2 Multi βαδιζοντ' ἐ-
κελευσε, quos offendit χα-
λεπώς βαδιζών Amor asperè
invadens. Brunck emendat
ραπιζών ἐκέλευε, qui

V. 6 τροχάοντα τείρει ι-
δρως, ubi ιδρως est ex mas-

Ο Δ Ε Ι Ξ

Pag. 10

V. 6 Lege Τι; εστι σοι
 μεληδων; vel τι δ' εστι σοι
 μελημα; vel τις εις; τι σοι
 μελει δε;

V. 11 Gaber Πεπραξε μ'
 η Κυθηρη.

V. 15 Coniec. H. Steph.
 Και νυν, ορας, εειναι.

V. 21 Plerique omnes πε-
 τασθαι.

V. 30 Quidam χορευω.

V. 31 Lege και δεσπο-
 την κρευντα, vel γεινοντα,
 vel εμοισι.

V. 32 συγκαλυπτω. Brunek
συσκιάζω.

O D E X

Pag. 13

V. 8 Lege Οπως δ' εἰ' ἐκ-
μαθης, vel Οπως δ' αἶ.

O D E X I

Pag. 14

V. 10 Sunt qui malint
πρεπει το τερπνα παιζειν.

O D E X I I

Pag. 15

V. 2 Barnes τε, χωτιλη
χελιδων;

O D E X I I I

Pag. 15

V. 3 R. Bentleius coniiciebat βοῶσαν, et

V. 5 οἱ δὲ, Κλαρον . . .
 λαλὸν πιοντας ὑδωρ μερμη-
 νοτας βοᾶσαι. Nempe aiunt
 quidam formosam Cybeleon,
 inclamantem pulcrum ac mol-
 liculum Attin, insanisse, a-
 llii, eos, qui Clari aquam
 biberint, furentes vociferari.
 Ego vino insanire volo, et
 deliciis.

O D E X I V

Pag. 16

V. 19 Πανν Τι γὰρ λαβώ-
μεθ' ἐξω , Brunck βαλωμεν
ἐξω .

O D E X V

Pag. 18

V. 1 Bentleius Ου μοι με-
λει τα Γυγίω του Σαρδιων α-
νακτος . Quidam μελει Γυ-
γας τα Σαρδιων ανακτος .

V. 3 Ουθ' ειλε πω με ζη-
λος .

V. 4 Brunck ουτ' αιτιον τυ-
ραντους .

V. 11 *Lege* Ἐως οὖν.

V. 13 *λεγει*, *σε* *μη* *πειν*
δει.

Ο Δ Ε Χ V I I

Page. 19

V. 6 *Brunck* *ex mss.* *βα*
θυνας, *ετ*

V. 8 *αμαξαν*, *ετ*

V. 10 *τι* *Πλειαδων* *μελει*
μοι, *τι* *δ'* *αστερος* *Βωτειω* ;
ποιησον *αμπελους* *μοι*, *και*
βωτρυνας *κατ' αυτων*, *και* *Μαι*
ναδας *τριγωνας*· *ποιει* *δε*
ληνον *οινου*, *και* *χρυσειους*
πατουετας *κ. τ. λ.* *In ob-*

servationibus autem (1) plura exhibet spuria inserta in mss. Potest ex Codice Vaticano describi (*τι Πλε-
υδων μελει μοι; τι τ' αρκα-
λου Βωττω;*) αλλ' αμπε-
λους χλωσας, και βοτρυας
ρελωντας, και Μαιναδας et
cetera, ut supra ex Brun-
ckio. Sed apud Anthon Col-
lum xix, ix hoc odarium
legitur, ut a Stephano e-
ditum est.

(1) *Pag. 99 edit. Argen-
torat. 1778.*

O D E X V I I I

Pag. 20

V. 1 Conice. H. Steph.
Καλλιτέγνα, μοι τορνευσαν.

V. 2 Brunck κυπελλον η-
δη· τα τερπνα την πρωτ' η-
μιν ροδα φερούσαν Ωρην.
Τον αργυρον δ' απλώσας πο-
ιει ποτον μοι τερπνον. Μη
των ταρ' οίω τέλειτον ξε-
ραν τι μοι τορνευσης, μη
φευκτον ιστορημα· μάλλον
δε ποιε τον Διος Ευιον ημιν
εχονον· μή τιτιν τε των πυ-
θων Κυπριν υμεναιους συγ-
χροτορσαν. Χαρασς' Ερωτας

ανοτλους, ηδυν Χαριτας
 λωπιας ομου Φοι-
 βας αθυροι .

V. 12 Anna Dacieria iun-
 gens cum antec. ημιν μυ-
 στην ταματος, η Κυπριν Υ-
 μεναιοις κροτουσαν. Alii Υ-
 μεναιων κρατουσαν.

O D E X I X

Pag. 22

V. 3 Brunck πινει θα-
 λασσ' αναυρους .

O D E X X

Pag. 23

V. 2 Quidam εν οχθοις .

V. 16 Brunck e mss. πα-
τει με.

O D E X X I

Pag. 23

V. 4 Idem προδοθεις.

V. 5 Faber αυτων εκει-
νων.

V. 7 Brunck τα μετωπα
μου, απιχαιω.

V. 9 Faber κραδιη ενι-
σκεπαζω. Trapp κραδιη, τι-
νι σκεπασσω; alii κραδιη,
vocative.

O D E X X I I

Pag. 24

V. 1 Brunck Παρα την
σχίαν Βαθυλλου κηθισω.

V. 3 δ' εοεισε.

V. 5 παρα δ' αυτον μ' ε-
ρεθειζει.

V. 8 Multi τοιουντο;

O D E X X I I I

Pag. 25

V. 1 Scvinnz Ο Πλουτος
ει γε Κροισαν το ξην παρει-
χε δνητοις.

V. 4 Medenhach εν', αν
θανατος επελθη.

V. 6 Brunck εἰ δ' αὐτι-
του πριασθαι.

V. 13 απαλαιοιν ἐν τε
κοιταις.

V. 16 Legerim τελειν τα
γ' Ἀφροδιτας.

ODE XXIV

Pag. 26

V. 7 Barn. φθουση τελευ-
την, Brunck το τερμα, quod
et nobis in mentem vene-
rat, qui pag. 85 praetuli-
mus το τελευτα quia et e-
xoletius aliquanto hac no-
tione est, Hesychio inter-
prete, περας, τέλος, αδεσ

que facilius interpretamento mutandum, et convenientius dicitur *φθασαι*, quam *τερμα μετὰ*; quum *τερμαρ*, Homero *τερμαρ*, finis quidem sit Iliad. ν' 20, et rerum exitus atque extricatio. Iliad. π' 472, Odyss. δ' 373, 466, sed proprie finis *δεδεγμενος καὶ πεπρασμενος*, Aristot. Reth. I, 2, 7, exitus = Diis praesignificatus ac fatalis Iliad. ν' 30, ι' 48 et 418, collato α' 526, et Pindaro Pyth. ii 90, Nem. xi 57. Huiusmodi autem finis prae-

vertere aliquem intelligitur optime, meta non item.

O D E X X V

Pag. 27

V. 3 Barnes Τι μοι γούων,
τι μοχθών; D' Arnaud τι
μοι ποτῶν, τι γούων μοι;

V. 5 In mentem venit Σα-
ρειν με δεῖ κ' ἀνὸν λῶ. Βακ-
τρύς κ' ἀκόντα.

O D E X X V I

Pag. 27

V. 1 Ios. Scaliger Οἶον
εἰς με Βακχὸς εἰσθῆ. Barn.

Οτ' εἰς με. Brunck Όταν ο
Βαχχος ἐσελθῇ.

Ο Δ Ε Χ Χ V I I

Pag. 28

V. 3 Barn. Όταν φρενας
εἰς αμας. Brunck Όταν φρε-
νας τας αμας ἐσελθῇ μεθυ-
δωτας,

Ο Δ Ε Χ Χ V I I I

Pag. 29

V. 3 Lege Ροδijs τυραν-
τε τεχνης.

V. 16 το λεληθοτως συνο-
ψρν, βλεφαρων δ' ιτυν.

V. 33 Πανν. *Autem*. nempe mercedem.

O D E X X I X

Pag. 31

V. 8 Quidam ως δελωσι.

V. 21 Πανν. distinguit δυνασαι, βαλειν ποιητον. *Quantum potes fac ut genæ tuorum emittat.*

V. 27 Βαρη. Μετα δε προσωπον εστω τον Αδωνιδος παρελθον ε. τ.

O D E X X X I

Pag. 35

V. 1 Faber Ατρες, μα τους θεους, με. Quidam *Autem*

μα· τοῖς θεοῖσι τιμῶν· τίμω
ἀμυπηθελῶ, θελῶ μανῆναι.

O D E X X X I I

Pag. 36

V. 3 Malim εἰ τ' ἡμεῖθα-
δες, vel cum Davisio εἰ
κυματ' οἶδας. E vestigio mss.
habentis εἰ κυματᾶδες.

V. 18 Scaliger Τε φῆς;
αἰ γ' ἐρωπες; Baxterus αἰ
κῆρω δες.

V. 24 Brunck δελεις α-
ριθμῶ καὶ τοὺς Γαδειρῶν ἐκ-
τος, τοὺς Βακτριῶν τε.

Ο Δ Ε Χ Χ Χ Ι Ι Ι

Pag. 38

V. 19 Brunck Ερωτας εκ-
κοβησαι.

Ο Δ Ε Χ Χ Χ V

Pag. 40

V. 6 Idem τεμνει τε κυ-
μα .

Ο Δ Ε Χ Χ Χ V Ι

Pag. 41

V. 8 Scaliger χρυσης μεν'
Αφροδιτης . Πολιαι καρμ στε-
φουσι .

V. 12 Faber coniecit *ῥα-
 γο με ζῶντα καλῶντας*. Quod
 aliter atque ille, interpre-
 tor in hanc sententiam.
*Senex sum, fateor, capula-
 ris; at animo cupidinibus
 adhuc concito ac vivaci. Hunc
 mihi, puer, mero sopias.
 Sic me cito depones et con-
 des viventem, vino sepultum,
 mortuo similem; quippe iam
 cupientem nihil; quae sors
 mortuorum est.*

O D E X X X V I I

Pag. 42

V. 12 Alii στεφεται sic

V. 14 Brunek ηνθισι.
Fortasse καθ' ολ' αντεθηλε
καρπος;

O D E X X X V I I I
Pag. 43

V. 7 Barn. (παρεστι γαρ)
μαγεσθω.

V. 12 Σειληγον εν μεσοις
δε.

O D E X X X I X
Pag. 44

V. Idem Μουσας αρχεται
λιγαινειν. Brunek Μουσας
λιγαινειν αρχεται. *Imth- a-*
entalee.

V. 5 Barn. αποριπτεται
μεριμνα.

V. 9 Idem φιλοπαιγμων.
Brunck λυσιπηγμων, qui

V. 10 Εν ωραις.

V. 15 μελπω βιοτου γαλη-
νην. Poteiat iambum dare
secundae sedi rescribens
βιον.

V. 21 Barn. υποκυρτωσι
κυπελλοις.

V. 23 Σιωσω γεγηθα κου-
ρων.

V. 25 Brunck τοδ' εμοι
μoran το κερδος.

V. 27 μετα παντα.

O D E X L

Pag. 46

V. 4 Cod. Vatic. παταχ-
θεις, unde Brunck εθρωθη
τον δακτυλον. παταξας τα;
χειρας ολολυξε. At δακτυ-
λον τας χειρας vates dicere
potuit, ut manum cogite-
mus eam, quam rosis Amor
admoverat, et pictura sit
evidentior.

O D E X L I

Pag. 47

V. 5 Barn. τον ομοτροφον
γ' Ερωτι.

V. 14 Faber ανεμοτρο-
φω. Brunck ανεμοτροφω.

V. 17 Barn. Τη γαρ εστι
σοι το κερδος ουτωμενω.

V. 23 Idem hinc versum
excidisse coniecit sermo hu-
iusmodi μετα και καλων ε-
φηβων.

O D E X L I I

Pag. 49

V. 3 Idem ευτ' αυ. Sed
malim οραν γ' εφηβον

V. 10 Alienum a poetæ
sententia puto φθορον ου
δεδοικα δηκτην. Brunck ουκ
οιδα δαικτην.

V. 12 Valkenaer βελεμνα
κωφα.

V. 15 Faber νεοθηλεσιν'
αμα.

Ο Δ Ε Χ Λ Ι Ι Ι

Pag. 30

V. 7 Brunck φερονουσιν υ-
λαι.

V. 8 Faber Συ δε φιλος
ει γεωργοις. Brunck ου δε φι-
λιος γεωφγειν.

V. 17 Quidam αναιμ', α-
σαρκος.

O D E X L I V

Pag. 51

V. 6 Salmasius ex mss.
 Τι θελει τοδ' ουαρ ευαι; pu-
 tabat enim Anacreontem non
 tam leges metricas, quam
mollitiem et fluentiam ver-
borum consecratum.

O D E X L V

Pag. 52

V. 6 Faber μελι λαρινον.
 V. 8 Πανν τοτ' εξ αυτης.

O D E X L V I I I

Pag. 55

Βασιλίου cuiusdam odium est, si membranæ fides, ad quas Brunckius provocat.

O D E X L I X

Pag. 55

V. 3 Vel legendum φιλο-
παιγμονις τε βαρχας (Brunck
habet Βαρχου) vel ex codi-
ce Vatic. mutandus ordo
versuum a tertio deinceps
γραφει τας πολεις το πρω-
τον ιλαρας τε και γελωσας.

φιλοπαιγμονας τε βακχας ε-
 τεροπνοοις εν αυλοις Ο δε
 κηρος κ. τ. λ. ubi Brunek
 ο δε κηρος ει δυναιτω, γρα-
 φε και νομους φιλουσας.

O D E L

Pag. 56

V. 1 Βακχ. εν ποτοις.

V. 2 εν ποθοις.

V. 9 Lege φυλακτων.

V. 10 Rectius plerique

ταμωσι.

V. 14 Lege ες ετους.

Ο Δ Ε Λ Ι

Pag. 57

V. 5 Barn. υπερ θαλασ-
σαν.

V. 10 Vel cum Brunckio
lege οσα μη δεμι; δ' ορασ-
θαι, μονα κυμασιν καλυπ-
τει, vel

V. 12 Lege επ' ακτα.

V. 14 απαλογρους.

V. 25 Scaliger δολερον
νοημ' Ερωτων, Barn. δολερου
νιον μετωπον.

V. 29 Longepierre Πα-
φης τ' ες ομμα. Alii το
σωμα.

O D E L I I

Pag. 59

V. 2 Emend. H. Steph.
 φερουσιν.

V. 10 Faber νεον εκζεοντα

V. 11 Barn. πιν.

V. 15 νεος μεθυσοθεις.

V. 19 Faber ο δ' Ερωσ αω-
 ρα δελγει Barn. ες ερωτ'
 αωρα δελγει.

O D E L I I I

Pag. 61

V. 2 Barn. δερειον, Brunck
 περεινον.

V. 3 Συνεταίρ', ἀεξε μελ-
πειν. Barn. μολπην. Brunnck
συν ιταίρα δει μελπειν.

V. 5 Salmusius βροτων
χυρημα.

V. 9 Faber μέλημα Νυμφων.

V. 11 Barn. ποιουντι.

V. 13 λαβοντι.

V. 14 Existeris κουφως.

V. 16 H. Steph. coniecit.
οροφω, alii ως σοφω, vel τω
σοφω. Brunnck ως το φως.

V. 24 Idem νοσοιοιεν,

V. 29 φουσιν.

V. 34 Post hunc versum
inserit Barn. ex cod. Vatic.
φοβεραν δειαν Ολυμπω.

O D E L I V

Pag. 63

V. 1 Emendat H. Steph.

Οτ' ἐγὼ τῶν οἰλῶν εἰσο-
 ρῶ, πυραγγίην ἤθα, et

V. 5 περιμεινον με, συ-
 νηθα ροθα δος.

V. 7 Brunck πολιον εκας
 δε γηρας.

V. 10 Brunck ρουον απ'
 οπωρης, lege ρουον οπωρης.

V. 14 χαριεντως τε.